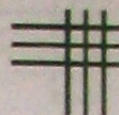

"Dacă vor tăcea aceștia, pietrele vor striga."

(*St. Evanghelic după Luca 19, 40*)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al tineretului român naționalist ortodox
- în duhul NAȚIONAL CREȘTIN al lui Corneliu Zelea Codreanu -

Anul II, Nr. 21, MAI 2005

Apare la jumătatea lunii

10 000 lei

Director: NICADOR ZELEA CODREANU

CUPRINS:

- Ideologie* O oază de credință
- Zigzag pe mapamond* Litoralul bulgăresc
- Actualitate* Spre o nouă laltă?
Președintele Mării Negre
- Din culisele Legiunii* Sunt simist, dar mă tratez (VIII)
- Carte legionară celebră* Alecu Cantacuzino (I)
- Correspondență* Cei fără morminte
Scrisoare către ministrul Culturii
Pericolul sectelor (I) - Baptismul
- Diverse* Moartea gen. Gh. Avramescu
Epigrame și versuri
- Concurs, Poșta redacției*

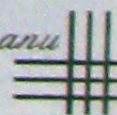

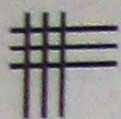
S-A ÎNTÂLNIT CHIORUL CU SURDUL!

- Există în țara românească libertatea de gândire?
- DA, gândești ce vrei.
- Există în țara românească libertate de exprimare?
- Sigur că da, cu condiția să te exprimi cum ți se dictează.
- Există în țara românească libertate de asociere?
- Sigur că da, cu condiția să nu fie vorba de naționaliști români.
- Ce este cu naționaliștii ăștia?
- Păi, naționaliști sunt de două tipuri: Buni și Răi. Vorbim întâi pe plan internațional: **De exemplu, (ultra)naționaliștii evrei.** Sunt buni, ei își apără pământul de arabi și de palestinieni.
- Naționaliștii francezi sunt buni?
- Nu, ei nu sunt buni.
- De ce?
- Păi fiindcă sunt de extremă dreaptă!
- Și care este diferența dintre extrema dreaptă și ultranaționaliști?
- De exprimare!
- Dar naționaliștii francezi de cine își apără țara?
- Tot de arabi.
- Păi atunci nu sunt și ei buni?
- Ei nu sunt buni pentru că ei nu sunt evrei.
- Dar naționaliștii germani sunt buni?
- Nu, căci ei aduc aminte de Național-socialiști.
- Dar naționaliștii ruși sunt buni?
- Nu, că ei amintesc de bolșevici!
- Mai sunt totuși și naționaliștii buni pe undeva în lume?
- Din câte cunosc eu, nu.
- Cum este definit naționalismul?
- După Larousse - deci un dicționar de autoritate mondială - sună cam așa: "naționalism = doctrină care afirmă că primează interesul națiunii, în raport cu interesele de grup, de clasă sau ale individului, care le conține."
- Păi nu vād nimic criminal în naționalism. Eu știam că sunt niște ăia care sunt luți la mână: întâi te omoară și apoi te întreabă al cui ești și din ce comună.
- Dar în România există naționaliști?
- Au existat și există.
- Și cine sunt ăștia?
- Legionarii.
- Și legionarii cum au fost?
- Nu au fost buni.
- De ce?
- Pentru că ei nu au luptat cu arabii!
- Dar cu cine au luptat ei?

- Cu toți cotropitorii României din perioada interbelică; au constituit rezistența armată din munți în perioada comunistă, dar au avut dintotdeauna ca dușman principal, comunismul.
- Dar în România mai sunt și alți naționaliști în afară de legionari?
- Da, mulți români sunt naționaliști, dar le este frică să recunoască; alții recunosc - dar le este frică să se declare, iar cei ce se declară, cred că este arhisuficient, că și-au făcut datoria: găfăie și se opresc.
- Dar de ce le este frică, doar trăim într-o țară liberă?
- Cum să vă explic eu? Un câine în lanț este liber sau nu? Nu este liber, el se învârtă doi metri în jurul țarușului. A venit revoluția și a rupt țarușul.
- Și, și...
- Gata cu țarușul, tovarășii! Acum LANȚUL este pe o sarmă. Zburzi în voie cât e ziua de lungă și cât e sarma de lungă.
- Dar cu lătratul cum e?
- Aici e altceva: toți latră într-un cor.
- Și dacă cineva iese din cor, ce se întâmplă?
- Eee, ai văzut și dumneata atâtea cazuri. Îl calcă mașina.
- Dar liberalii nu sunt naționaliști?
- Nu, ei sunt mondialiști.
- Ce înseamnă mondialiști?
- Mondialiștii sunt internaționaliști.
- Internaționaliștii nu sună cam aproape de Internaționala comunistă?
- Ba sună, numai că cei care au încercat să cucerească lumea prin comunism, au constatat la un moment dat că nu le mai convine. Drumul era greșit economic și, oricum, rezultatele nu îi mai satisfăceau. Au schimbat macazul și firma: Nu mai este internaționalism proletar, ci internaționalism capitalist, adică mondialism.
- Și spui că sunt tot ăia. De unde știi?
- M-a informat cineva de mare încredere. Oricum, să nu mai spui la nimeni, că e un mare secret!
- Dar democrații ce sunt?
- Ce să fie, un model SUA, dar păstrând proporțiile.
- Dar ei sunt naționaliști?
- Doamne ferește, ei țin cu Marea Neagră!
- Adică cum?
- Păi, democrații americani țin cu negrii. Noi, deocamdată neavând destui negri, până mai strângem, ne mulțumim cu Marea Neagră. Nu domnule, marea neagră e altceva!... Care marea roșie?
- Dar țărăniștii sunt naționaliști?

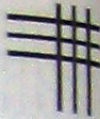
(continuare în pag. 3)

Ideologie / Problemele tineretului

O OAZĂ DE CREDINȚĂ ÎNTR-O LUME FĂRĂ SPERANȚĂ

Dacă sunteți descurajați, dacă sunteți nefericiți, dacă vă merge rău, sunteți așteptați la MĂNĂSTIREA de la MONUMENTUL DEȚINUȚILOR POLITICI din AIUD: aici Dumnezeu este o prezență vie, eternă, care învăluie și vindecă sufletește. Aici arde un foc sacru și, metaforic vorbind, "cocoșății" își îndreaptă spinarea, slăbănogii prind forță, cei "slabi de vedere" încep să vadă bine, "surzii" aud.

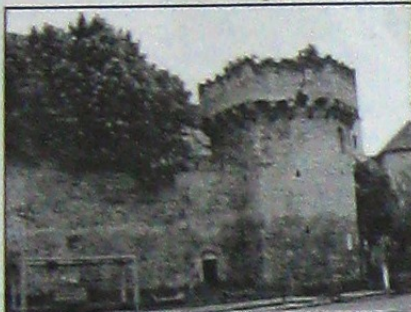
Mănăstirea - cu hramul Sfinților Arhangheli Mihail și Gavril - de la Monumentul Eroilor din Aiud te face să te simți în adevăr Om, creație a lui Dumnezeu, capabil de a lupta și a birui. "Îndrăzniți: Eu am biruit lumea", spune Iisus...

Chiar săptămâna trecută am fost în vizită la Aiud, și am fost atât de marcați de tot ceea am văzut acolo, încât articolul nu l-am putut încadra ca reportaj, ci ca problemă a tineretului român naționalist ortodox.

Despre drama neamului românesc, din păcate, tinerii de azi nu știu nimic (sau aproape nimic). De altfel, am constatat noi înșine că una e să ai cunoștință din cărți, la modul abstract, că au fost torturați și uciși mii de oameni, și cu totul altceva este să calci pe acel loc de martiraj.

AIUD: nume de tristă rezonanță în istoria românilor, care evocă mii de morți. Mii de oameni au fost asasinați aici cu bestialitate, în secret, de către regimul comunist.

Pământul Aiudului este încă înroșit

de sângele celor care și-au pierdut viața, păstrându-și însă onoarea. Unii au fost identificați, alții însă au rămas până azi neștiuți, dar prezența lor este o realitate pe care o înregistrezi acut, chiar fără să vrei, deși este

imaterială.

Aproape de marginea orașului se ridică un MONUMENT impunător (proiectat de regretatul arh. ANGHEL MARCU), din marmură albă, Monumentul Deținuților Politici din timpul regimului comunist - Monumentul Eroilor (cum i se mai spune), a cărui construcție a durat șapte ani (1992 - 1999), chiar pe locul unde au fost înhumate de-a valma, în groapă comună, în urmă cu jumătate de secol, trupurile chinuite și zdrobite ale eroilor și martirilor neamului.

Monumentul, postat pe o pantă de deal deasupra cimitirului orașului, străjuiește toată valea.

Un fundament din marmură albă, masivă, adăpostește în interior MĂNĂSTIREA "Sfinții Arhangheli Mihail și Gavril" și OSUARUL, iar deasupra lui se înalță 14 CRUCI dispuse în două șiruri de câte șapte, pe acestea sprijinindu-se o cruce enormă, simbol al calvarului, al Golgotei neamului românesc pe care au urcat-o deținuții de la Aiud.

La intrare, în curte, stă de gardă o troiță legionară.

În timpul regimului comunist, pentru a masca oroarea miilor de morți, în partea dinspre oraș a gropii comune au fost construite blocuri, în acestea locuind torționarii și securiștii Aiudului. Acum,

aici locuiesc copiii lor.

Ce lecție usturătoare pentru urmașii călăilor atei: crucea victimelor le

veghează de acum înainte mereu, la propriu, somn!

Și n-am putut să nu ne întrebăm: **Având mereu în față imaginea bestialității propriilor părinți care au schingiuit și au ucis pentru o mână de arginți, o fi oare vreo cutremurare în sufletul lor?**

Răspunsul l-am primit indirect, când o măicuță ne-a povestit că la sosirea clopotului masiv de alamă, copiii foștilor securiști au protestat, îngrijorați să ... nu li se spargă ferestrele ... de la vibrații! (Călugărițele i-au liniștit pe "speriați", spunându-le, cu umor, că nu vor trage atât de tare de frânghia clopotului...)

Îi provocăm pe așa -ziși "idealiști" de stânga, pe nostalgicii "binefacerilor" regimului comunist, să-și susțină în continuare zisele idealuri de "etică și echitate socialistă", "eliberare", "progres" etc., dar numai în fața realizărilor lor concrete și de necontestat de la Aiud, în fața miilor de morți martirizați!

Pe domnii umanitariști care tipă și topăie pentru victimele holocaustului, îi invităm să scoată măcar două vorbe de bun simț și despre drama de la Aiud: Cum adică, îi "interesează" soarta lumii întregi, dar nu le pasă de cei care au fost schingiuiți și asasinați sub nasul lor?!

Închisoarea de la Aiud este încă în funcțiune - pentru deținuți de drept comun. Faimoasa Zarcă a Aiudului a rămas însă doar o amintire sinistă. Aici, pentru a fi exterminați, deținuții erau puși să se învârtăscă zile în șir, pe un ger de crăpau pietrele, turnându-se pe jos apă din oră în oră; erau puși să stea în picioare zile întregi, fără a se putea măcar sprijini de pereții unei celule foarte strâmte - pentru că tepele de fier montate în pereți i-ar fi străpuns, în chinuri; erau îmbăiați cu apă fiartă și imediat după aceea cu apă rece ca gheața. Și, totuși, unii au supraviețuit! Cum? Prin credință!

De altfel, așa cum spunea părintele AUGUSTIN, slujitor al sfintei Mănăstiri, probabil că România există încă numai datorită luptătorilor noștri creștini și naționaliști care au fost martirizați pentru credința lor și care acum, în Cer, se roagă necontenit la Dumnezeu pentru salvarea acestui neam pe care l-au iubit mai presus de viață.

Am fost și suntem un neam oropsit, este adevărat; dar nu este mai puțin adevărat că, de multe ori, nu numai că nu i-am ajutat, nu numai că am stat deoparte, cu egoism și lașitate dezgustătoare, dar i-am trădat pe cei care s-au ridicat să ne apere ființa națională...

Miile de eroi de la Aiud strigă necontenit "Prezent!", pentru că pereții mănăstirii sunt acoperiți, de la intrare și până în dreptul altarului, cu plăci de marmură inscripționate cu numele lor.

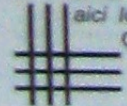
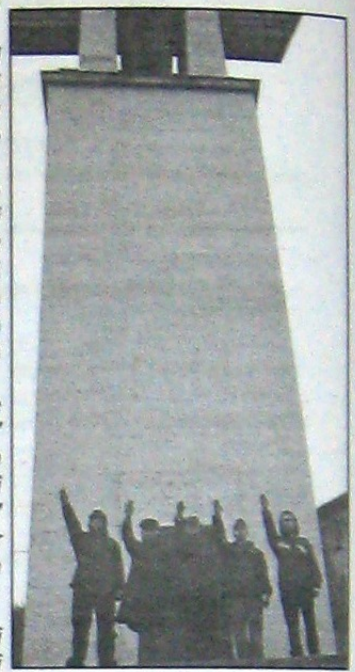
La Aiud și-au sfârșit viața pământească și preotul instructor legionar Ilie Imbrescu, autor al extraordinarei cărți "Biserica și Mișcarea Legionară", și comandantul legionar av. Andrei C. Ionescu - întemeietorul primului cuib din București, și poetul naționalist, simpatizant legionar, Vasile Militaru, și scriitorul (simpatizant legionar) Const. Gane, și senatorul legionar, general în Armata Română, Const. Petrovicescu, și renumitul sociolog, prof. universitar (și senator legionar) Traian Brăileanu, și preotul (legionar) Andrei Mihăilescu - paroh al Bisericii Sf. Ilie Gorgani din București, și o parte dintre eroii rezistenței anticomuniste în munți. Tot aici se află inscripționate și numele "Sfântului Închisorilor", student (legionar) Valeriu Gafencu (care, deși a murit în închisoarea de la Târgu Ocna, figura în actele închisorii Aiud); de asemenea, și numele faimoșilor luptători cu arma în mână împotriva comuniștilor: comandor P. Domășneanu, col. Gh. Arsenescu, preot N. Andreescu, av. Spiru Blănuș - și mulți alții (împușcați în diferite alte localități, dar figurând formal, în acte, la Aiud).

Prof. Mircea Vulcănescu, prof. Gh. Manu, ing. Ion Gigurtu, gen. Aurel Aldea, gen. Iosif Iacobici, gen. Nicolae Macici (și multe alte personalități) fac parte, de asemenea, dintre victimele de la Aiud ale regimului comunist.

Celebrul avocat - antilegionar - Istrate Micescu a murit între aceleași ziduri de închisoare cu legionarii... (De altfel, și liberalii, și țărăniștii, și socialiștii, orbi și surzi la lupta legionarilor, au sfârșit între aceleași ziduri de temniță ca și legionarii. După ce însă au dat țara, practic, pe mâna comuniștilor. Și nici până azi n-au învățat nimic din lecțiile trecutului...)

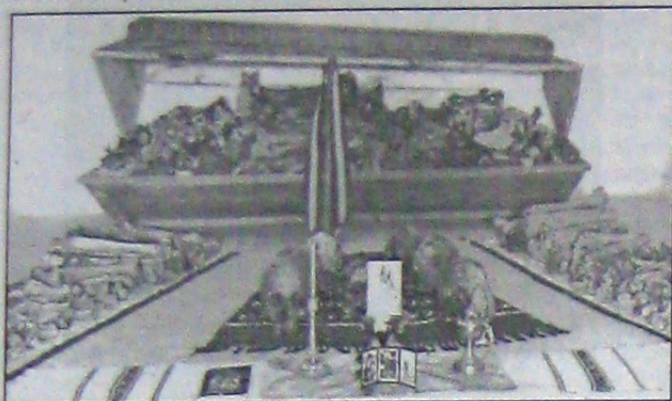
Mai amintim că, tot la Aiud, ca o ironie a soartei, a fost asasinat și comunistul Lucrețiu Pătrășcanu. De către tovarășii săi de "idealuri"...

La Aiud a pățit și poetul Mișcării, prof. univ. și comand. legionar Radu Gyr, și comandantul Bunei Vestiri: Radu Mironovici (unul dintre cei cinci fondatori ai Mișcării) și Ion Dumitrescu-Borșa (secretarul Mișcării), și ultimii doi frați ai Căpitanului (Decebal și Cătălin), și comand. legionari Ion Victor Voien și Dumitru Groza (șefi ai Corpului Muncitoresc Legionar), și regretatul dr. comand. legionar Ionel Zeana, cel ce a reînființat Senatul Legionar în țară după

1989, și instructor legionar av. *Nelu Rusu*, actualul șef al Senatului Legionar, și prietul av. legionar *Alecu Ghika*, și generalul care a refuzat să tragă în legionari, *Dumitru Coroamă*, și filosoful simpatizant legionar *Const. Noica* (pentru a numi doar câteva notabilități).

Tot ceea ce a mai rămas din miile de oseminte ale țăranilor, preoților, generalilor, oamenilor de cultură, studenților și elevilor uciși la Aiud a fost adunat cu pietate într-un **OSUAR**.

Ne-a zguduit privelește și ne-am uitat îndelung la un craniu care mai avea doar doi dinți și care purta urma unui glonț...

Zilnic, de trei ori pe zi, timp de câte trei ore, în **Mănăstire** se slujește cu adâncă evlavie și cu inimă caldă. Ceremonia religioasă este aici, fără nici o exagerare, măreață: se simte că este trăită cu toți porii ființei, clipă de clipă.

Dar diavolul pare să se fi înstăpânit în acest oraș cu trist record la numărul de călări: Mănăstirea este aproape mereu goală (ca și Catedrala, de altfel).

Mărturisim că niciodată până acum n-am asistat la două slujbe de câte trei ore în aceeași zi. Și tot nu ne-a ajuns! Pentru că participarea la o slujbă aici este o bucurie continuă, pe care ai vrea-o prelungită la infinit!

Indiscutabil, meritul este al Părintelui ieromonah, un **Preot** în adevăratul sens al cuvântului, care, efectiv, ne-a spălat de zgura tuturor răutăților, a îndoielii, a descurajării. Simțeam cum sufletul se desprindea din încătușarea trupului, înălțându-se spre cer... Un miracol înfăptuit de credința profundă a PĂRINTELUI și a MĂICUȚELOR, o reală comuniune cu Dumnezeu...

Părintele **AUGUSTIN** are puterea de a ridica oamenii până la Iisus. Are, într-adevăr, Har divin. Să-l țină Dumnezeu!

Am fost primiți cu toată dragostea de Părinte, fratele călugăr și măicuțe, dându-ne senzația că suntem, într-adevăr, **Acasă**, în Casa Domnului.

Ne-au primit cu o ospitalitate extraordinară, așa cum n-am întâlnit la nici o altă mănăstire din țară! Am fost găzduiți chiar în chiliile călugărești și am mâncat la aceeași masă cu măicuțele, oferindu-ni-se și hrană spirituală odată cu cea materială: în tot timpul mesei Părintele Augustin a stat în picioare și ne-a citit din **Viețile Sfinților Părinți!**

Am vorbit apoi cu Sfinția Sa de la suflet la suflet, constatând cu ulei de identitate de idei: creștinismul nu înseamnă izolare în rugăciuni, nici toleranță nelimitată pentru erezii, nici "unificare" cu diverse alte credințe, ci luptă împotriva Răului, luptă pentru păstrarea credinței strămoșești.

Toți cuvioșii slujitori ai Mănăstirii închină Sfinților Arhangheli sunt ucenici ai părintelui IUSTIN PĂRVU de la Mănăstirea PETRU VODĂ din PIATRA NEAMȚ, fost deținut politic al Aiudului, care are deja renume de sfânt. Sărutăm cu recunoștință dreapta părintelui Iustin Părvu pentru că a reușit să aprindă făclia românismului în sufletele ucenicilor săi, și le dorim din tot sufletul izbândă în nobila luptă de creștinare a Neamului nostru!

Atâtea timp cât vor mai exista asemenea Oameni și Preoți, nu vom pieri!

Nicoleta Codrin

Matei Mihăilescu

S-A ÎNTÂLNIT CHIORUL CU SURDUL! (continuare din pag. 1)

- Nu, ei au fost de stânga totdeauna. Iar acum sunt partid popular.

- Adică cum "partid popular"?

- Păi uite cum devine cazul: când o scrântești și rămâi fără membri, se cheamă a fi "partid popular". Adică: poporul român e sărac, deci nu are; și dumnealor sunt săraci, nu au membri - au devenit, cum se spune, "populari".

- Dar Partidul "România Mare" este naționalist?

- Se străduiește; deocamdată, este și el "partid popular".

- Adică cum, are aceeași doctrină cu țărăniștii?

- Nu, nici vorbă! Doctrina lor este în strânsă legătură cu V.C. Tudor. Toată lumea se uită atent în gura domniei sale și, de la discurs la discurs, toată lumea se modelează. Când devin aprigi dușmani ai comunismului, când ridică statui lui Antonescu, când lui Ytzac Rabin, când plâng după realizările Tovarășului, când înfierează pe actualii comuniști mascați în social-democrați, când le fac jocul în legislativ - și uite așa! Oricum, au devenit "partid popular" și, cum aminteam mai sus, se apropie vertiginos de sub 5%.

- Nu a mai rămas să întreb decât de U.D.M.R. Nu cred că sunt naționaliști, că ei sunt unguri.

- Ba aici este invers! Sunt naționaliști, dar nu români.

- Și ungurii naționaliști sunt buni sau răi?

- Păi, naționaliștii unguri sunt buni, căci luptă cu arabii.

- Adică cum cu arabii?

- Simplu. Românii sunt arabii ungurilor. Orice minciună repetată sute de ani despre apartenența pământurilor unei nații sau a alteia, ajunge să fie socotită adevăr și se încearcă impunerea ei, mai ales când poți să bați cu pumnul în masă.

- Adică cum cu pumnul?

- Eee... vorba vine. Bați cu tancul, cu racheta, sau pui pe masa judecătorului bomba atomică.

- Și cum, ungurii au voie să fie naționaliști? Nu îi condamnă Apusul sau ceilalți corifei?

- Domnule, nu ai înțeles! În România numai românii nu au voie să fie naționaliști, că ceilalți minoritari trebuie să-și păstreze identitatea națională, ei trebuie să fie sprijiniți moral și material, ca neamul nostru în grațiile Apusului. Dar nu numai din acest motiv: În general, pe politicienii noștri îi doare în cot de toți. Adică vreau să spun că ultimul lucru ce se poate aștepta de la ei este sinceritatea. Se fac a plânge cu lacrimi de crocodil pe umărul țiganului nedreptățit, își rup hainele de pe ei pe la diferite muzee, dar soarta reală a altora nu contează pentru ei.

- Ar trebui să facem mai multe pentru minoritari?

- Sigur că da! Sau poate nu foarte sigur... Se aud tot felul de lucruri grave, mai ales despre tratamentul rromilor.

- Știi sigur?

- Ei, nu chiar foarte sigur, dar nu există fum fără foc. Cică pe copii nu îi primește în școli, îi dă afară. Maturii sunt dați afară din servicii, cică alocația de stat pentru copii de rrom ar fi prea mică, sunt suspecți - pe nedrept - de felul în care au procurat banii să-și facă bordeiele cu turnulețe și zeci de camere - ba la

aceste bordeie li se taie curentul electric pe care, cică, nu îl plătesc niciodată. La facultăți li se rezervă locuri speciale, lucru jignitor, că nu o vrea cineva să îi aseuiască cu tovarășii comuniști care ieșeau ingineri după doi ani, fără să fi avut liceul la bază. În politică sunt marginalizați: mai au și ei câte un președinte al României (și acela schimbat acum), prim ministrii, miniștri, deputați, primari generali și primari. Culmea, se aude că se vor limita posturile de împărat al romilor la unul singur! Fără explicații! La regi însă s-a dat liber! Chiar și încoronarea la biserica Regilor Români, la Curtea de Argeș, este liberă. Trebuie să recunoaștem că mitropolitul a oficiat încoronarea fără să fie plătit. Exemplu de urmat și de alți mitropoliți și alți regi, romi, pe scaunul regal al unuia, cică Ferdinand! Povești.

- Dar cu nunta în Palatul Parlamentului cum este?

- Român clevetitor! Adică le vezi anormal? De la pușcărie, țuști mire în „Casa Poporului”, cu miniștri, deputați, bancheri artiști și actori! Care este rolul detenției? Reeducarea! S-a schimbat omul, din infractor în cetățean model! Trebuia omul încurajat, ce naiba!

- Văd că vorbești cam mult despre țigani. Nu crezi că vei fi acuzat de antisemitism?

- Păi eu nu am vorbit deloc de țigani, eu am vorbit de rromi.

- Și care este diferența dintre ei?

- Multe nu știu nici eu! Aș putea totuși să-ți dau niște exemple: Când este vorba de a fi despăgubiți de statul român pentru deportările în Transnistria, își zic "rromi". Ori când cer azil politic în Anglia. *Opereta Română* are însă în repertoriu „Volevodul Țiganilor”. Prietenului meu de o viață, Nicu Țiganu, dacă i-aș spune „Nicu Rromu”, cred că m-ar înjura de m-ar trece Dunărea.

- Am înțeles și nu prea. Dar cu semiții ăștia cum este? Când vrei ori nu vrei, auzi: „antisemitismul” acesta!

- Păi, semiții sunt niște semiții. De exemplu, cum ar fi latinii sau slavii, ori germanicii, care trăiesc în special în Orientul Mijlociu - dar și în Africa și Asia. După același Larousse de îți spusei mai înainte, ei ar fi: arabii, evreii, etiopienii.

- Păi ziceai că evreii luptă contra arabilor. Înseamnă că sunt și ei antisemiți?

- Păi nu ți-am zis că își apără teritoriul?

- Și cam cât la sută dintre semiți sunt arabii?

- Nu știu sigur, dar cred că 90%.

- Nu te gândești că vei fi aspru taxat și acuzat de naționalism?

- Nu prea cred. Cine se uită la ce spun eu? Oricum, ar fi o mare onoare pentru mine; tot ce am spus este cunoscut de toată lumea: și de prieteni, și dușmani!

- Și atunci, de ce mai trebuie toate puse pe hârtie?

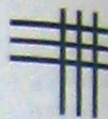
- Păi ca să vadă tot românul că se poate lătra și altfel decât în corul hienelor!

- Păi nu ziceai că cine latră altfel îl calcă mașina?

- Ba da, dar AI VĂZUT TU MAȘINA CĂLCÂND ZECE CĂINI ODATĂ? NICI VORBĂ! Dar 20, dar 100, dar 100.000?! Imposibil!!

- Și atunci, care este SOLUȚIA?

- Eu cred că ar trebui SĂ RUPEM LANȚUL!

Ca și în anii trecuți, ofertele făcute de agențiile de turism din întreaga țară, de a petrece Sfintele Sărbători ale Paștelui în afara granițelor țării, au fost diversificate. Personal am ales ca destinație litoralul bulgăresc, pe care îl mai vizitasem de câteva ori, atras și de frumusețea lui, și de distanța nu prea mare de București, și, nu în ultimul rând, de prețul neverosimil de mic: 2 milioane lei pentru trei nopți cazare în hotel de trei stele, cu servicii „all” – sau, pe românește, „mănânci și bei cât poți!”.

Minicursia a fost așa cum intuim, un succes deplin, gazdele hotelului „Sunrise” fiind de o simțăminte remarcabilă pe tot parcursul celor aproape patru zile: de la primirea în hol cu tradiționala pâine cu sare, cu un scurt program folcloric de jocuri și muzică autohtonă, cu un bufet suedez cu circa 50 de feluri de mâncare, care mai de care mai apetisante – salate fel de fel, dulciuri de cofetărie mai multe decât la unitatea specializată de la colțul străzii mele, compoturi, fructe (cu precădere din țările calde), dar și unele delicatose culinare (cum ar fi scoicile și peștele, varza de Bruxelles, antricoatele pe grătar), plus băuturi discreție: vin alb și roșu, bere rece, sucuri de la bar, tequilla, vermout, coniac, vodcă – să consumi atât cât te țin picioarele, nu punga!

Curățenie desăvârșită pretutindeni. Piscinile și șezlongurile constituiau o atracție magnetică pentru toate vârstele.

Discrepanță flagrantă între serviciile și, mai cu seamă, prețurile de la hotelurile din Mamaia sau Neptun. Bulgarii ne dau lecții la capitolul turism și de-aici și explicația firească, de ce numărul de turiști străini veniți la ei în vacanțe este mult mai mare decât la noi.

Plajele sunt curate, arate și neobturate de existența unor dughene metalice construite ad-hoc, discotecile nu-și umflă „mușchii” prin creșterea la cote maxime a decibelilor, nu există comerț ambulant și cerșetori, dar coșuri de gunoi sunt la tot pasul.

Limba cea mai utilizată este ... germana (și nu engleza), acest lucru datorându-se cu precădere legăturilor istorice strânse între cele două țări.

Oamenii sunt harnici și prietenoși, contrazicând etichetele răutăcioase cu care erau taxați de către bunicii noștri: „*încăpățânat ca un bulgar*” (ca un catâr) – sau, mai rău: „*în Bulgaria n-ai să găsești cal verde, bărbat deștept și femeie frumoasă*”.

SILISTRA

Am intrat în Bulgaria traversând cu bacul Dunărea, de la Călărași la Silistra – o poartă de intrare în fostul **CADRILATER** românesc până la cedarea lui în sept. 1940. Având avantajul mașinii proprii, m-am deplasat unde am vrut, dar, cu regret o spun, nu am reținut nimic din vizitarea acestui oraș, **fosta capitală a județului DUBROSTOR** care și-a luat numele de la vechea cetate romană **Durostorum**. Blocuri socialiste pe arterele principale, cu magazine sărăcăcioase la parter, iar în spatele lor, case mici cu vechime seculară, strivite de greutatea olanelor, cu curți mici, dar pline de mușcate în culori pastelate.

BAZARGIC (actualmente „Dobrici”)

De aici, o șosea ce era odinioară asfaltată, dar care acum arată rău, te duce cale de 76 km la **DOBRIČI**, fostul **Tolbuhin**. Tolbuhin este numele generalului sovietic care în sept. 1944 a „eliberat” poporul bulgar – fără să tragă un foc de pușcă (!). Până în 1940, sub administrație românească, se numea **BAZARGIC** și avea ca stemă trei spice de grâu de aur încrucișate pe un scut verde cu bordură de aur, care simbolizau bogăția în grâne a orașului. Orașul este mai frumos decât Silistra, mai mare, cu multă zonă verde, cu sute de case construite pe dealuri. Dar și acest oraș în plină dezvoltare este zero din punct de vedere turistic, așa cum ar fi la noi, bunăoară, Râmnicu Sărat, Copșa Mică, Dărbani sau Negru Vodă. Vizitele scurte sunt cele mai plăcute!

De la Dobrici până la litoral se ajunge în circa o oră. Nu mai există câmpie monotonă, sunt dealuri și văi, păduri și lipsesc aproape cu desăvârșire satele. Ca și mașinile pe șosele, rarele vehicule pe care le-am văzut fiind de proveniență sovietică cu precădere, Lada sau Moskvici.

Am ajuns și la locul de cazare, hotelul „Sunrise” de care am amintit, din **Nisipurile de Aur**. Numele stațiunii se trage de la culoarea aurie a nisipului; localitatea este însă un imens șantier, prioritatea în construcții având-o acum hotelurile cu mai multe nivele, dar de confort superior (patru și cinci stele).

VARNA

A doua zi dimineață am plecat spre **portul principal al Bulgariei**, Varna, al doilea oraș ca mărime după capitala Sofia.

Dar mai înainte de a ajunge aici, am făcut o **escală** de o oră, pe care cred că nu o voi uita niciodată, la **Mănăstirea Aladja**. Într-o pădure, în secolul IV d. Hr., primii preoți creștini de pe aceste meleaguri au săpat în roca de calcar a dealului, peșteri unite între ele, la exterior, de podete de lemn suspendate, existând trei nivele, accesul la ele făcându-se cu ajutorul unei scări de lemn.

Termenul de mănăstire este astăzi impropriu întrucât nu mai există nici un călugăr, nu se mai oficiază nici o slujbă, ci este un muzeu în aer liber unde se vând, la intrare, fel de fel de suveniruri religioase și benzi magnetice

sau video, CD sau DVD – cu muzică ortodoxă bulgărească.

Varna este un oraș modern, cu bulevarde largi, magazine diversificate.

Comparându-l, cred că este mai frumos decât Constanța. Un singur obiectiv turistic vizitat, dar cel mai reprezentativ:

Catedrala, aflată la km 0 al orașului. După înălțimea ei, părea să fie mare, dar trecându-i pragul, raționamentul inițial s-a dovedit a fi eronat: interiorul nu depășea suprafața unei biserici obișnuite.

Am asistat la un botez aparte: o arabă de circa 25 de ani trecuse la religia ortodoxă, având ca nași o pereche bulgară de aceeași vârstă.

Din fața Catedralei începe artera comercială principală a orașului, un fel de Lipsani bucureștean, cu case ce au balcoane din fier forjat, cu magazine mici, mici de tot, unele ce nu pot primi mai mult de 6-8 clienți, dar care poartă numele unor mărci de renume: „Lacoste”, „Adidas”, „Bota”, „Harley Davidson” (aceasta din urmă expunea doar o singură motocicletă). Prețurile erau pe măsura firmelor, dar cu circa 20-30% mai mici decât în magazinele din București! Pe acest Lipsani al Varnei am văzut câteva mici magazine ce desfășeau peticionilor fel de fel de gustări, nu „hamburgeri” sau banala și stereotipa „pizza”, ci mâncăruri pur bulgărești, ca: „zakuski”, chiflele, clătite cu carne sau cu brânză de vaci și măr, lapte dulce la pahar și, mai ales, deliciosul iaurt acrișor, cu mult peste calitatea mărcii „Danone” din magazinele noastre. Produse naturale, la prețuri mici, ce au la bază rețetele de acum câteva sute de ani. La noi, din păcate, altfel este...

Reîntors la hotel, seara am asistat, într-o sală destul de încăpătoare, la un spectacol muzical și de pantomimă, susținut doar de patru actori germani. Un spectacol inedit și plăcut, răsplătit cu aplauze prelungite.

LITORALUL BULGĂRESC

Cea de-a treia zi a fost și mai interesantă, întrucât am vizitat **fostul litoral al CADRILATERULUI**. De la Nisipurile de Aur, în circa 20 de minute am ajuns în comuna **Kronovo**, fostul **ECRENE**, nume turcesc, unde, odinioară, se sfârșea administrația românească. Case țărănești curate, cu mici grădini; plaja lată se întinde în jurul unui golf. Apoi o **stațiune nouă, Albena**, construită în ultimii 15-20 de ani, cu zeci de hoteluri, fiecare având propria arhitectură. Stațiunea este subordonată **orașului Balcic** care a constituit pentru mine interesul major al excursiei.

BALCIC

Balcicul se numea înainte **Dionisyos**, fiind închinat zeului vinului; este așezat într-o poziție pitorească, fapt ce a determinat-o pe **Regina Maria** să construiască, în 1924, un mic palat, stabilindu-și aici reședința de vară. Datorită acestui lucru, în perioada interbelică orașul a înflorit.

În 1940 poetul **Ion Pillat** a scos un volum de poezii intitulat „**Balcic**”, din care reproduc câteva versuri: „*Când soarele stropște în juru-i alb Balcicul, / Și marea argintie, și coasta de argint, / Migdalii dorm pe dealuri, și pe nisip caicul, / Și sculptorul adoarme cetatea ce-o alintă*”.

Orașul era al pictorilor: **Iser, Steriadi, Cuțescu-Storck, Lucian Grigorescu, D. Ghiță, Dărăscu, Tonitza, Camil Ressu, Mac Constantinescu, S. Mütznier, Theodorescu-Sion, Alexandru Satmari**, care au imortalizat pe

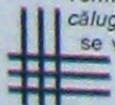
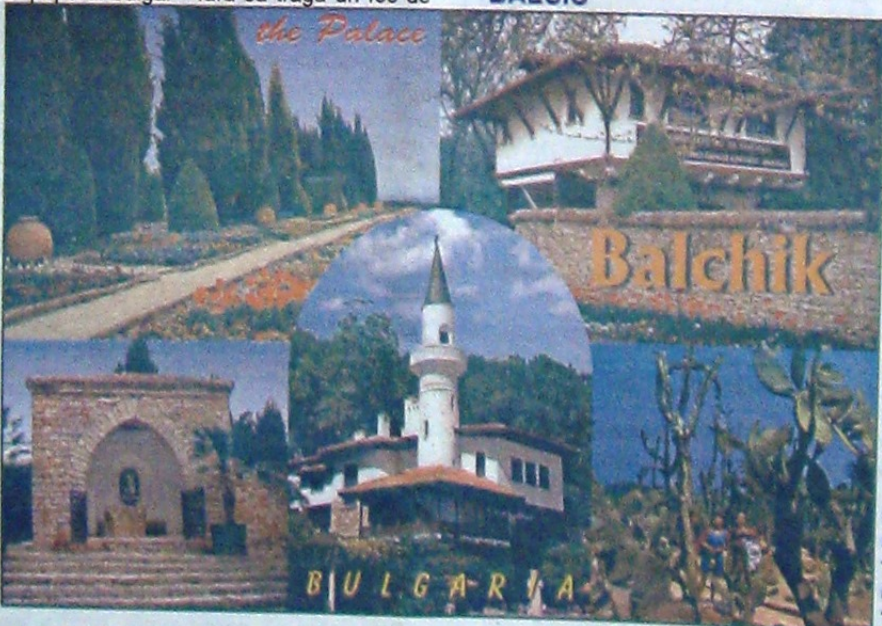
pânzele lor colțuri de rai din aceste meleaguri. Tot aici își dădeau întâlnire vara și **personalități** de primă mărime ale culturii române: filosoful **Nae Ionescu**, poetul **Ion Pillat**, pianista **Cella Delavrancea**, poetul **Ion Minulescu**, actorul **George Vraca**, care făceau vara din Balcic o Mecca a vieții artistice.

În urmă cu 15 ani am petrecut 10 zile de concediu aici, un loc ideal de vacanță pentru cei care fug de discotecă, în căutarea liniștii și a bunului simț; a curățeniei, a bungalow-urilor cochete, a cârciumioarelor primitoare, cu boutique-române, de loc din Constanța, căsătorită aici cu un bulgar, care fost un ghid excepțional, cunoscând istoria fiecărei case.

Orașul este strâns legat de personalitatea **Reginei Maria**, cartierul de la marginea orașului (care acum se numește „**Vasil Levski**”) îi purta până acum 65 de ani numele. La fel și bulevardul

(continuare în pag. 13)

Emilian Ghika

Americanii lui Mircea Geoană

Tragedie mare printre sălcile de pe Dâmbovița: în grădina lui Ion s-a suit Geoană pe tron!

Nu se mai poartă Moscova, are trecere Potomacul! Este a doua dramoletă politică de după căderea "Mult iubitului".

Petre Roman, fondatorul Partidului Democrat, a fost trimis pe "centura politicii" de Traian Băsescu.

Pocnind din "dește" prin aer, ca americanii când pun ghilimele, Mircea Geoană l-a aruncat pe Iliescu spre lada cu molii a politicii. Dar, să nu uităm că Ion Iliescu a promis că iese doar cu picioarele înainte din politică. "De mă voi scula, pre mulți am să popesc și eu..."

"Prostănacul" și "Cancerul democrației"

Congresul Partidului Social Democrat a produs o surpriză de proporții: fondatorul Ion Iliescu a pierdut șefia celei mai importante formațiuni de opoziție. Mircea Geoană amenințase că va provoca schimbarea partidului "de sus și până jos", dacă Ion Iliescu nu acceptă schimbarea șefetelor.

"Am fost invitat să prezidez lucrările", a spus liderul fondator. Mucles în sală!

Ion Iliescu a mai făcut însă "o precizare istorică": "Am venit să preiau ștăfeta. Am predat ștăfeta în 2000, când am fost ales președinte". I-a dat cuvântul "tovarășului Adrian Năstase" - ceea ce

a provocat ilaritate în sala Congresului, dar gafa trăda o mare iritare. Credincioșii lui parteneri nu-l mai ascultă. Corina Crețu intră în panică: pe culoar, se desfășoară un conclave paralel cu congresul - cum avea să recunoască Geoană. "Prostănacul" a cucerit sala care aplauda frenetic, iar Marian Oprea de la Vrancea striga: "Nea Nelu, lasă-ne! Nea Nelu, lasă-ne!". Era prea mult. Corina Crețu i-a dat lui Nea Nelu un calmant din poșeta Rovanei Plumb. "Sicriele de plumb, / și flori de plumb...". Jocul de glezne se transformase în partidă de dat la gioale. Ion Iliescu se confruntau acum cu o adevărată deviație. Ce i-aș fi trimis la Canal...

Aici este farmecul democrației, chiar dacă aranjamentele de culise au făcut posibilă înlăturarea celui mai vechi "aparatic" din Europa contemporană.

Vine Buze-Reci!

Observatorii au apreciat că Adrian Năstase, Miron Mitrea, Viorel Hrebenciuc și Ioan Rus i-au tras preșul de sub picioare lui Ion Iliescu.

Se consideră că ei s-au folosit de Mircea Geoană pentru a perpetua structura "baronilor" în conducerea partidului. Mai ales că relațiile dintre Mircea Geoană și Ion Iliescu erau deteriorate de multă vreme. Pe când era ambasador la Washington, Mircea Geoană i-a trimis o scrisoare lui Emil Constantinescu, în care afirma că Ion Iliescu este "un cancer al democrației". Mircea voia să se dea bine pe lângă Milică. Foarte straniu, dar Ion Iliescu nu l-a putut schimba din funcția de ambasador în Statele Unite. Oare de ce? Știe tata-socru...

După pierderea alegerilor din 2004, Ion Iliescu a declarat că "Mircea Geoană s-a comportat în campania electorală ca un prostănac" atunci când a spus că PSD va face alianță cu UDMR. Ion Iliescu avea dreptate atunci, dar tot el a încasat castanele.

Ajuns lider al Partidului Social Democrat, Mircea Geoană i-a avertizat pe baroni "să nu calce pe bec", să nu constituie alianțe pe criterii economice în teritoriu. Adică, le-a spus lupilor să nu meargă la stână.

Cei trei neuroni

L-au terminat pe tataie. Un strălucit lider de la PSD povestea un episod fabulos despre frământările din partidul cu trei trandafiri feștelți în glastră.

"Ne cheamă tataie la Cotroceni. Presa a fost poftită să iasă. Și începe tataie: <<Bă, fir-ați ai dracu', nenorociților! Ați furat pe toate drumurile. Nu vă mai saturați? Mi-ați distrus partidul, ciocollor!>>. Pe scurt, ne-a terminat tataie. Peste două ore, mă sună o ziaristă de la..."

<<Domnu' senator, ce s-a discutat la Cotroceni?>>

<<Probleme interne de partid>>, zic.

<<Domnu' senator, noi avem caseta cu "fir-ați ai dracu', ciocollor!>>

Nu-mi venea să cred, dom'ne: unul din noi înregistrase dialogul amiabil cu tataie. Dom'ne, ăștia au trei neuroni: unul în cap, unul în picior și altu-n c... Niciodată nu știu cu care gândește..."

Halul ăsta!

În maniera sa personală, Mircea Geoană a spus un adevăr magnific la congres: "Niciodată în istoria partidului nostru nu am traversat un moment mai crucial". Sic! PSD trece astfel printr-o etapă "foarte crucială", de la "sinergia faptelor prin meandrele concretului" spre "panelurile specioase în care România va fi andorsată".

Fiindcă, în ceea ce privește politica externă, același Mircea Geoană dă semne de năpărlire radicală. El a cerut retragerea trupelor din Irak "după un calendar strâns". Mircea Geoană i-a reproșat lui Traian Băsescu lipsa unei strategii de ieșire din coaliție și i-a cerut consultări cu partidele parlamentare. Tocmai tu, Brutus? Traian Băsescu afirmase că "trupele românești vor rămâne sine die în Irak".

Mircea Geoană, ajuns în opoziție, a devenit grijuliu față de Germania și Franța. "Și eu am făcut declarații de iubire americanilor la viața mea, dar nici chiar în halul ăsta", a spus Mircea Geoană. Și parcă n-am uitat cum surădea Adrian Năstase în Biroul Oval, ca după un gădilat tandru, când George Bush spunea că amândoi vor câștiga alegerile. E adevărat, și vânătorul din Tărtășești a înfrânt în alegeri, dar fără loc. Oare cât plătește România "declarațiile de iubire" de un "hal" sau altul?

Ce poate face funcția din Mihai Ungureanu

În ziua de Paști, a acostat la Constanța o fregată germană. Traian Băsescu a venit fercheș pe punte, cu pleata tunsă scurt - "E alt băiat!", cum cânta Margareta Pâslaru pe când el era matroz. A spus că și-a tăiat părul ca să le poarte noroc celor trei ziașiști răpiți la Bagdad. Ezioteriștii vor insista că tăiatul părului este un gest magic: Traian Băsescu își pierde puterea. "Biblia ne povestește de Samson, cum că muierea, / Când dormea, tăindu-i părul, i-a luat toată puterea..."

Președintele Mării Negre a vorbit cu ofițerii germani, le-a spus că vrea baze militare NATO în zonă. Pe de altă parte, Condoleezza Rice i-a promis lui Mihai Răzvan Ungureanu baze militare americane pentru România. Este o altă nuanță. Copilul teribil al diplomației românești ne-a reamintit că invadarea Irakului s-a făcut la recomandarea Consiliului de Securitate, iar cine nu este de acord, să plece în altă țară. O asemenea perlă naturală nu a ieșit nici din adâncurile minții lui Bush-junior. L-am prețuit mult pe Mihai Răzvan Ungureanu ca pe un diplomat de mare viitor și nu știu ce să mai cred. Mi-a reamintit, prin asemenea vorbe, de Mircea Geoană care susținea înflăcărat în fața Parlamentului de la București că Saddam Hussein are rachete ce zboară peste București și pot lovi Londra. Așa a indus el groaza de Saddam în rândul populației din România. Tocmai în acea perioadă, PSD dăduse "pe daiboi" Fabrica Letea de la Bacău unui client mai tare ca Ștefan cel Mare: Dumitru Sechelariu. ("Ține minte, Băscule, Moldova este a mea" - sic). "Seche" a adus mineri din Vaslui, a minat o mare parte din clădirile fabricii și le-a aruncat în aer. Suflul exploziei a spart geamurile locuințelor din zonă. Bieții oameni au crezut că a început Saddam să bombardeze Bacăul!

Pușcărie pentru cine se îndoiește!

O singură rachetă a zburat spre un magazin din Kuweit, dar și aceea era de fabricație chinezească. Puțin mai târziu, am putut vedea pe malurile Tigrului o armată în șlapi, care cerșea îndurare americanilor.

Nimeni nu spune că trebuie să retragem trupele din Irak din cauza răpitorilor. Dar dacă vom fi atacați acasă?

De altfel, avem la conducerea patriei oameni cu adevărate certitudini. Ei nu se îndoiesc niciodată și nu acceptă dubiile nici la ceilalți. De exemplu, senatorii au votat o lege prin care este trimis la pușcărie oricine se îndoiește de existența holocaustului. Prin urmare, nu se mai acceptă nici o cercetare asupra fenomenului. Asta amintește de condamnarea "dușmanilor poporului" din anii 1950. Spunea un tovarăș că ești dușman al poporului și nu mai era necesară nici o investigație. La Canal!

Și totuși, există oameni care se îndoiesc de existența lui Hristos, dar nimeni nu-i bagă la răcoare pentru un asemenea delict, mult mai grav. Nu mă refer la Ion Iliescu, mă gândeam la Voltaire...

Putin: "Pactul Molotov-Ribbentrop este o problemă închisă"

Multe gazetărease amestecă NATO în brambureala din Irak, semănând confuzie pentru opinia publică. În realitate, Alianța Nord-Atlantică nu a intervenit acolo fiindcă orice decizie majoră se ia la Bruxelles numai în unanimitate, iar Franța și Germania au fost și rămân contra războiului.

NATO a devenit deja un fel de momelă politică pentru țările slabe. Președintele Bush i-a promis lui Viktor Iușcenko integrarea Ucrainei în Alianța Nord-Atlantică. Această promisiune a fost reînnoită la comemorarea a 60 de ani de la capitularea Germaniei hitleriste. A fost un moment foarte controversat. În avanpremieră, Gunther Verheugen, vicepreședintele Comisiei Europene, i-a cerut public lui Vladimir Putin să recunoască un fapt istoric, devenit banal: invadarea țărilor baltice de către Uniunea Sovietică. El solicită președintelui rus să-și ceară scuze, fără să amintească de invadarea Basarabiei, a nordului Bucovinei și a sudului Poloniei. Nimeni de la București nu i-a sugerat lui Verheugen să pomenească și de România. În replică, Vladimir Putin a reamintit că Sovietul Suprem (parlamentul URSS) a condamnat pactul Molotov-Ribbentrop în anul 1989. "Problema este închisă. Noi ne-am cerut scuze o dată și este suficient. Ați vrea ca acest gest să fie făcut în fiecare an?"

În mod formal, Putin are dreptate. Dar problema nu este închisă, cât timp consecințele pactului Molotov-Ribbentrop nu vor fi anulate. El a adăugat însă o afirmație corectă, pe care nici un demnitar rus nu a făcut-o până acum: invazia sovietică a fost rezultatul unor jocuri geopolitice, cărora le-au căzut victime "popoarele mici". Să sperăm că Moscova va înțelege cât de important ar fi pentru ea anularea consecințelor acestui rapt. Fostul general KGB nu este însă capabil să treacă dincolo de nostalgiile unei servanțe de tun, cu gamela plină de vodcă, pe străzile Berlinului: Rusia nu cedează nimic. Anterior acestui conflict politico-diplomatic, Vladimir Putin regretase dispariția URSS, "cea mai mare tragedie geopolitică a secolului XX". "Nu mă așteptam să-l aud pe Vladimir Putin spunând o asemenea prostie", a ripostat Vaclav Havel, fostul președinte al Cehiei.

(continuare în pag. 6)

Viorel Patrîchi

Parlamentul European nu mai are bani pentru România

Uniunea Europeană și Statele Unite au mari interese economice în Rusia. România trebuie să-și cunoască foarte bine locul, fără axe unidirecționale. De altfel, faptele confirmă tocmai o asemenea idee simplă.

Parlamentul European a hotărât să amâne primirea observatorilor din România și din Bulgaria - pentru că nu are bani. Cel puțin aceasta este explicația oficială. Astfel că reprezentanții noștri ar putea fi acceptați la Bruxelles la 1 ian. 2006 sau chiar la 1 ian. 2007, dacă se va activa clauza de salvagardare.

România trebuia să trimită în toamnă 35 de observatori în Parlamentul European, iar Bulgaria - 18.

Cei 35 de senatori și deputați din România vor fi reprezentați în Parlamentul European proporțional cu rezultatele alegerilor din țară: 12 vor fi de la Alianța D.A., 12 - de la PSD, iar celelalte 11 locuri vor fi împărțite între PPRM, UDMR și PUR.

Decizia de amânare a primirii observatorilor români și bulgari a fost luată de liderii grupurilor creștin-democrat și socialist. Chiar dacă lipsa banilor ar fi un motiv credibil, amânarea este deja un semnal grav. Graham Watson, liderul liberalilor europeni, a respins categoric amânarea României și a Bulgariei. De aici și până la activarea clauzei de salvagardare nu ar fi decât un pas. Această clauză nu a figurat în dosarul celor 10 țări care au fost admise în Uniunea Europeană la 1 mai 2004. Mai mult, observatorii lor au fost acceptați în Parlamentul European imediat ce aceste țări au semnat tratatele de aderare.

Medalie pentru Regele Mihai

Din partea României a participat la comemorarea cu cântece revoluționare Traian Bănescu. El a precizat că "pentru România sfârșitul revoluției a avut și urmări negative". E greu să spui adevărul: alungarea germanilor a fost urmată de instaurarea comunismului în țara noastră, o tragedie incomparabil mai mare.

Regele Mihai s-a arătat încântat de invitația primită de la Moscova. Putin i-a oferit medalia "60 de ani de la Victoria în Marele Război pentru Apărarea Patriei". Patria cui? Regele nostru nu a înțeles nimic atunci când l-a oferit

pe tavă rușilor pe mareșalul Ion Antonescu, nu a priceput nici acum nimic. Să-i amintim noi ce i-a făcut Vâșinski în Palatul Regal.

Momentul de la Moscova amintește de Doina Cornea care ne-a îndemnat să-l votăm pe Ion Iliescu în anul 2000.

Au mai fost medaliați președintele cipriot Glafcos Clerides, Karolos Papoulias,

președintele Greciei, Alfred Moisiu, președintele Albaniei, Stepan Mesici, președintele Croației, și generalul Wojciech Jaruzelski, fost președinte al Poloniei.

Regele Mihai este ultimul supraviețuitor dintre liderii beligeranți. El a fost medaliat și de către Stalin. Acum, nu trebuia să primească doar o medalie. E prea puțin. Monument trebuiau să-i facă rușii și ucrainenii în Piața Roșie.

Regele a fost însoțit de principele Duda I de Hohenzolern-Veringen.

"Întoarcerea în timp"

Iată cum procedează alții pe relația cu Moscova. Adam Rotfeld, ministrul de Externe al Poloniei, a cerut la Adunarea Generală a ONU de la New York ca Rusia să dezaprobe Pactul Molotov-Ribbentrop în fața Forumului Națiunilor Unite. Pactul a făcut posibilă împărțirea Poloniei și așa s-a produs tragedia de la Katyn.

Președintele polonez Aleksandr Kwasniewski a reconfirmat că Rusia trebuie să-și asume trecutul pentru o adevărată reconciliere pe continent.

Ca o consecință a nostalgiilor nutrite de Kremlin, Arnold Ruutel, președintele Estoniei, și Valdas Adamkus, președintele Lituaniei, au refuzat să vină în Piața Roșie.

A venit totuși în Piața Roșie d-na Vaira Vike-Freiberga, președinta Letoniei. "A fost ca într-o mașină de întoarcere în timp. Te așteptai să vezi membri ai Comitetului Central Sovietic ieșind din zidurile Kremlinului. A fost ca o paradă suprarrealistă. Venirea mea la Moscova este un gest de bunăvoință", a declarat Freiberga.

Bush s-a plimbat cu "Volga" prin Moscova

Înainte să ajungă la Moscova, Bush a trecut prin Letonia, unde au venit toți cei trei președinți ai țărilor baltice. Cu acel prilej, liderul de la Casa Albă a subliniat că Rusia nu trebuie să se teamă că va fi înconjurată de țări cu o democrație stabilă.

Moscova a rămas însă preocupată de "cordonul sanitar", ca pe timpul războiului rece.

După ce a văzut defilarea veteranilor sovietici, cu piepturile pline de medallii, Bush s-a plimbat cu "Volga" cea veche din 1956 a lui Putin.

Apoi, a făcut o altă vizită care nu a dat bine la Kremlin. S-a dus la Tbilisi.

Președintele georgian Mihail Saakașvili a refuzat să vină la Moscova la comemorare și a preferat să-l primească pe oaspetele american la Tbilisi, cu un concert la care au cântat cei mai reputați artiști ai Georgiei. Saakașvili s-a arătat gata să ajute Statele Unite să consolideze democrația pe teritoriul fostei URSS. Bush le-a promis georgienilor că va insista pentru primirea țării lor în NATO. O declarație care li s-a părut sumbră ziariștilor din Moscova. Bush i-a spus lui Saakașvili că poate să-l sune la orice oră. El îi ceruse lui Putin să-și retragă cele două baze din Georgia.

Bush s-a declarat încântat de modul în care s-a exportat democrația în Georgia prin "revoluția trandafirilor". Saakașvili a trimis 800 de militari în Irak - tot pentru exportul democrației. În septembrie se va pune în funcțiune conducta de petrol BTC, care pleacă de la Baku (Azerbaidjan), trece prin Tbilisi (Georgia) și ajunge la Ceyhan (Turcia). Conducta va transporta peste un milion de barili de petrol caspic pe zi spre Mediterana, evitând Rusia și Iranul.

Spre o nouă Ialtă?

Mihail Saakașvili se dovedește a fi un lider regional foarte dinamic. Văzând că poate conta pe sprijinul american, el a propus înlăturarea lui Aleksandr Lukașenko de la președinția Belarus. Acțiunea s-ar putea realiza printr-o nouă "Ialtă", la care să participe și România. "E timpul pentru o nouă Ialtă, o asociere voluntară a noilor democrații europene", a spus Saakașvili. El a precizat că a discutat deja acest plan la Chișinău cu președinții Traian Bănescu și Viktor Iușcenko. Informația a fost reprodusă în ziarul american "The Washington Post". Saakașvili a subliniat că timp de 60 de ani Ialta a însemnat abandonarea Europei de sud-est de către Statele Unite și Marea Britanie. "Timp de 60 de ani, cuvântul Ialta a însemnat trădare și abandon. Acordul diplomatic, încheiat între Marea Britanie, Uniunea Sovietică și Statele Unite, în acea stațiune adormită de pe malul Mării Negre, a aruncat milioane de oameni într-o tiranie nemiloasă.

Trebuie să extindem libertatea în regiunea Mării Negre și către întreaga Europă. Moldova, ca și Georgia, înfruntă un regim separatist, care se menține la putere pe baza arsenalului sovietic și prin profiturile pe care le face din traficul de arme și ființe umane. Acestea sunt ultimele rămășițe ale imperiului sovietic", a spus liderul georgian.

Este o idee politică excelentă, chiar dacă se va pune în aplicare foarte greu fără participarea actorului principal: Moscova. Chiar dacă se implică America, Rusia trebuie convinsă că un asemenea proces de democratizare este și în folosul ei.

Traian Bănescu a confirmat discuțiile de la Chișinău și crede că este oportună o nouă conferință la Ialta. "Acolo unde alții au hotărât pentru noi comunismul, noi am putea reafirma libertatea popoarelor noastre și nevoia de securitate în regiunea Mării Negre", a spus Traian Bănescu.

E posibil însă ca Moscova să perceapă democratizarea ca pe o formă de invazie. Nu întâmplător, tot în această perioadă au fost dezvelite statui pentru Stalin. "Am câștigat războiul deoarece poporul a apărut puterea sovietică și a fost condus de marele său lider, comandantul Stalin", a strigat Ghennadii Ziuganov, liderul comuniștilor ruși.

Voronin, un mare absent

Pentru a înțelege, într-un fel, că izolarea Rusiei este imposibilă, Uniunea Europeană a încheiat la Moscova un vast acord de cooperare cu Federația Rusă în patru spații: economie; securitate - libertate - justiție; securitate externă; cercetare, educație și cultură. A rămas în suspans problematica vizelor pentru rușii care vor să meargă în Spațiul Schengen. Vladimir Putin a vorbit cu acel prilej despre "construirea Marii Europe". Franța, Germania, Marea Britanie și Italia au relații economice excelente cu Rusia și nu acordă importanța cuvenită exterminării cecenilor din Caucaz, așa cum fac țările nordice, țările baltice și Polonia.

Într-un asemenea context geopolitic, tentativele Ucrainei de a scăpa de vechea îmbrățișare par sortite unei îndelungate coabitări.

Un mare absent de la "parada suprarrealistă" de la Moscova a fost Vladimir Voronin. Faptul este foarte semnificativ: liderul de la Chișinău chiar a căzut în dizgrația Moscovei și nu are cale de întoarcere. Tocmai el, Vladimir Voronin, care l-a sărbătorit pe Vladimir Ilici Lenin, a depus o coroană de flori la monumentul părintelui revoluției bolșevice de la Chișinău, chiar în ziua în care unii lideri europeni se minunau, tot la Chișinău, de transformarea generalului de milite.

Păcat de milioanele de morți din conflagrația din perioada 1939-1945. S-au răsucit în gropile comune. Nici nu știm ce altceva s-a comemorat la Moscova. Jumătate din Europa a fost cucerită de sovietici și a fost aruncată în cea mai cruntă teroare. Nemții nu au lăsat aceleași urme pe unde au trecut, la fel ca bolșevicii. Timp de 60 de ani, nemții au fost prezentați ca niște câpcauni printr-o propagandă deșănțată, dar perfect articulată. România, la fel ca Polonia, a fost victima celor doi dictatori: Stalin și Hitler. Nu putem regreta prăbușirea imperiului sovietic, așa cum nu deplângem subminarea celui de-al treilea Reich.

Dar astăzi, regimul politic din Rusia este tot o formă de dictatură, bine fardată însă. De aceea, 71 de personalități au publicat o scrisoare deschisă în cotidianul britanic "Financial Times", în care arată că această comemorare este o parodie. Printre semnatori se regăsesc Elena Bonner, soția fostului disident Andrei Saharov, laureat al Premiului Nobel, și Vitautas Landbergis, fost președinte al Lituaniei. "Ni se pare că este o veritabilă parodie să se reunească la Moscova, în acel loc, în amintirea celui mai important sacrificiu făcut în secolul XX în numele libertății în Europa", se arată în scrisoare.

Parlamentul European a votat pentru aderarea României la Uniunea Europeană la data prevăzută: 1 ian. 2007. Conform programului stabilit. Prin urmare, partenerii europeni se țin de cuvânt. Pentru integrarea României, comunitatea europeană trebuie să plătească peste 44 miliarde de euro într-un interval de 10 - 15 ani. **Nu susțin prin asta că vom primi ceva de pomană**, că trebuie să ne ascuțim și mai mult instinctele gregare de cerșetori, dezvoltate în ultima vreme. Este însă un sprijin remarcabil pentru modernizarea României. Putem să afirmăm că **nu este numai interesul nostru în zonă**, dar sprijinul ni se oferă. **Avem și libertatea să-l respingem** dacă ne țin curelele...

Votul s-a acordat într-un climat de mare tensiune între **Comisia Europeană și Parlamentul European**. Parlamentul European pretinde dreptul de decizie în politica bugetară comunitară, alături de Comisia Europeană.

Între Scylla și Charibda au nimerit România și Bulgaria. Oricum, pentru aceste două țări se impuseseră cele mai drastice condiții de aderare, comparativ cu cele 10 țări care au fost admise în 2004. Cum erau hotărâți să obțină noi prerogative în sistemul de forțe din Uniunea Europeană, deputații comunitari și-au amintit de păcatele grele ale românilor: corupția endemică, justiția subordonată politic, o presă aservită clanurilor de interese economice obscure, insuficienta grijă față de țigani... **Gânditorii de la Bruxelles nu știu că în România se practică de mai mulți ani discriminarea pozitivă**. Iar în ce privește gâbuirea corupților, mai simulăm o arestare, o anchetă și totul se încheie amiabil la Judecătoria. După ce a participat la o analiză cu ușile închise la Consiliul Superior al Magistraturii, Traian Băsescu l-a mângâiat pe creștet pe Ion Amarie, șeful Parchetului Național Anticorupție: procurorii vânători de corupți se află pe drumul cel bun. Monica Macovei, ministrul Justiției, nu știa ce să mai creadă

Traian pleacă la război

Cu prilejul primei reuniuni a Consiliului Suprem de Apărare a Țării de la câștigarea alegerilor, Traian Băsescu propusese modificarea strategiei de apărare a României.

Președintele ceruse Consiliului "să analizeze ce este mai bine pentru România, plecând de la două realități: atacul terorist din 11 sept. 2001 din SUA și cel din 11 martie 2004 din Spania. Dacă asemenea acțiuni pot fi evitate prin măsuri preventive, atunci ele ar fi de preferat politicii reactive", a recomandat Traian Băsescu.

Declarația a stârnit emoții puternice în rândurile PSD, aflat acum în opoziție. Mircea Geoană, care, după cum arătam, a semnat Acordul privind Curtea Penală Internațională cu Statele Unite, pe când era ministru de Externe, solicită acum audierea în Parlament a celor responsabili de siguranța națională. El se arată foarte preocupat de reacția țărilor din cadrul Uniunii Europene, care preferă politica preventivă a negocierilor, atunci când apar situații conflictuale.

După atacul terorist din 11 sept. 2001, **George Bush** a anunțat, în cadrul discursului despre starea națiunii din același an, că va aplica **doctrina războiului preventiv**. Tony Blair a îmbrățișat imediat pentru **Marea Britanie, aceeași doctrină**. Deși contravine **Cartei Națiunilor Unite**, doctrina a fost deja aplicată de **Statele Unite** în cazul Afganistanului și Irakului.

Gerhard Schroeder, cancelarul Germaniei, și Jacques Chirac, președintele Franței, au respins cu toată vehemența această opțiune agresivă pe arena internațională.

Profitând de noua realitate politică, Vladimir Putin a anunțat că **și Federația Rusă va aplica doctrina războiului preventiv** atunci când i-o vor cere interesele.

Dar Statele Unite, Marea Britanie și Rusia au fost devansate de Israel în aplicarea acestei doctrine. Statul evreu a acționat în cazul războiului de șase zile din 1967 împotriva Egiptului, Siriei și Iordaniei, exclusiv pe baza informațiilor că un atac al acestora este iminent.

Președintele nostru vrea și el să participe la "războaie preventive". Nu i-a întrebare pe români, deși invadarea altor teritorii este o decizie majoră. Noi am refuzat să luăm parte la invadarea Cehoslovaciei, dar am făcut-o în Irak. **Sigur, se vor invoca motive politice, dar am încălcat Carta ONU**. Și se poate demonstra acest lucru.

Acum, Ion Iliescu, Mircea Geoană și Victor Ponta cer să ne retragem din Babilonia... Traian Băsescu nu i-a trimis și pe ei în Afganistan sau la Nasiria, nici pe Centura Politicii...

Frământarea lui Iurie Roșca

Dincolo de orice glumă, preocuparea pentru Marea Neagră este o idee corectă. Traian Băsescu a apreciat just existența conflictelor înghețate din bazinul Mării Negre. A intuit corect direcția în care va acționa Ucraina: **construcția supremației în Marea Neagră, ca zonă de mare interes pentru resurse strategice**.

Ca dovadă că Traian Băsescu are dreptate este chiar acest **GUUAM**, un fel de structură suprastatală, care să înlocuiască definitiv Comunitatea Statelor Independente, unde Rusia este vioara întâi.

GUUAM are următoarea structură: G - Georgia, prima țară în care a avut loc o "revoluție oranj", U - Ucraina, țară în care aceleași forțe externe au procedat la fel, U - Uzbekistan, A - Armenia - țări esențiale pentru zona Asiei Centrale, și M - Moldova - adică Republica Molotov, unde nu mai era nevoie de o revoluție oranj (fiindcă se poate ajunge la același rezultat, folosindu-i pe șefii locali, care numai de consecvență politică nu suferă).

Ceea ce era previzibil s-a întâmplat la Chișinău. **Parlamentul l-a reales pe Vladimir Voronin pentru un nou mandat de președinte**.

Voronin are 56 de deputați comuniști.

Pentru a fi reales, ar fi trebuit să-l voteze minim 61 de deputați.

El a anunțat că nu negociază cu nimeni și că lasă la conștiința aleșilor să hotărască.

Și aleșii au hotărât.

Dumitru Diacov a plecat din Blocul Moldova Democrată a lui Serafim Urechean cu tot cu Partidul Democrat. La fel a procedat și Oleg Serebrian cu Partidul Social Liberal. Mulți îl considerau pe tânărul Serebrian drept o mare speranță a politiciii basarabenilor. "Am făcut un pas înapoi și l-am lăsat să intre în locul meu în Parlament, gândindu-mă că trebuie să formăm o nouă clasă politică, constituită din tineri inteligenți. Am greșit grav", recunoaște Valeriu Matei.

Iurie Roșca, șeful Partidului Popular Creștin Democrat, s-a frământat, s-a frâșuit și interesul național a fost mai puternic: a susținut realegerea lui Voronin, alături de Diacov și Serebrian.

Așa a obținut Voronin 75 de voturi.

Creștinul Iurie Roșca merge cu generalul de miliție Vladimir Voronin, care i-a hăituit oamenii prin toată Basarabia.

"Hătu-i mama ei de politică", ar prufni Moș Ion Roată. **Fără unire!** Nu e momentul. "Nu e constructiv să mai vorbim acum de limba română în Republica Moldova", îi sfătuiește Vladimir Socor pe-alde Petru Bogatu.

Drum fără întoarcere pentru Voronin?

Sigur, este un calcul politic mai subtil, pe care nu-l pot dibui.

Iurie Roșca s-a frământat în cadrul partidului, dar, spunea el, s-a sfătuit cu liderii României, Ucrainei, Georgiei. L-ar fi sunat chiar Traian Băsescu la telefon și i-ar fi spus să meargă cu tovarășu Voronin, să stea la masă cu Mișin, cu Ostapciuk, Stepanciuk și cu Tarlev. În realitate, Andrei Pleșu afirma că Iurie Roșca l-ar fi sunat pe Traian Băsescu. Să mergem mai departe și **să presupunem că Iurie Roșca și Serebrian vor submina sistemul din interior**. Ar fi bine, dar... **Nu au nici o șansă. Ei au fost izolați complet de ostapciucii și stepanciucii lui Voronin**. Dacă, după ce s-a aliat cu comuniștii ca să-l dea jos pe premierul Sturza, românii din Basarabia l-au mai iertat, mă tem că, de această dată, Iurie Roșca nu mai are unde merge. Credibilitatea lui, făurită în timp și nu ușor, s-a risipit.

Dar, haideți să-l credem iar: a făcut-o pentru interesul național. Să-l țină pe Voronin sub control, să nu mai facă abuzuri contra românilor din Basarabia, să le respecte drepturile și măcar să nu-i mai numească "minoritari canibali" în țara lor.

Aparent, Voronin trebuie să meargă înainte, nu mai are drum de întoarcere spre Kremlin.

Să așteptăm faptele...

Presiunea Ucrainei

Cauza principală este că Opoziția nesolidară nu a reușit să impună un candidat credibil.

Toate partidele parlamentare de la Chișinău cântă acum aceeași partitură: integrarea europeană.

Este limpede că mingea se află în terenul Uniunii Europene, care trebuie să ajute noua orientare politică din Basarabia.

Într-un interviu acordat ziarului "Le Figaro", Traian Băsescu a spus că Uniunea Europeană ar trebui să renunțe la atitudinea pasivă. "Georgia, Moldova vor să intre în Uniunea Europeană. Trebuie făcut mai mult. De 15 ani, oamenii sunt bătuiți pe umăr, felicități și atât".

Schimbarea de atitudine la Chișinău se explică și prin presiunea exercitată de Ucraina.

Viktor Iușcenko s-a dus, după Traian Băsescu, la Casa Albă și i-a spus lui George Bush că Ucraina vrea să intre în NATO și în Uniunea Europeană. Doleanța a fost repetată în fața Congresului american. **Iușcenko i-a arătat lui Bush un plan de federalizare a Republicii Moldova, care ar trebui să aibă doi subiecți: Basarabia și Transnistria**. Găgăuzia dispăre ca entitate.

Voronin nu este însă de acord cu federalizarea.

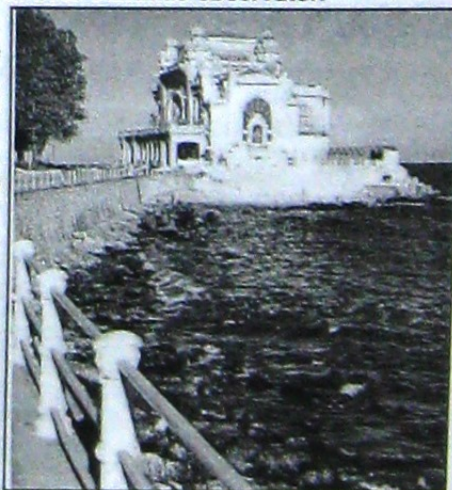
Toate partidele politice de la Chișinău au respins alternativa propusă de Iușcenko (propusă deși nu-l rugase nimeni).

Problema Transnistriei avea să se discute la reuniunea GUUAM de la Chișinău, din 22 aprilie. **La reuniune a fost invitat Aleksandr Kvasniwski, președintele Poloniei, România a avut doar statut de observator**.

Alți actori, aceeași piesă

Traian Băsescu a vrut să fie președinte al **Pontus Euxinus**. Numai că Marea Neagră are mai mulți actori care nu trebuie ignorați.

Lucrurile se mișcă și fără **GUUAM**. **Rusia, Grecia și Bulgaria au semnat un acord pentru construirea unui oleoduct între Marea Neagră și Marea Egee**. Oleoductul va avea o lungime de 285 km și va lega portul bulgar Burgas de portul grecesc Alexandropolis de la Marea Neagră. Pe această conductă vor fi transportate 50 milioane tone de țitel. Moscova a tot amânat acest proiect timp de 13 ani fiindcă se îndoia că ar fi eficient din punct de vedere economic. Acum... nu se mai îndoiește.

Din culisele Legiunii

SUNT SIMIST, DAR MĂ TRATEZ (VIII)

(continuare din numărul trecut)

SCURTĂ INTRODUCERE LA CAP. VIII AL SERIALULUI

România întorsese armele împotriva Germaniei la 23 aug. 1944. La 10 dec. 1944, Sima a reușit să înfighebeze, din 6 persoane, un așa-zis guvern "național" la Viena, care să reia lupta alături de Germania.

S-a constituit, cu sprijin german, o "armată națională" (de fapt, o divizie cu 3 regimente) care n-a făcut practic, nimic. Sumara pregătire s-a încheiat în febr. 1945, apoi unul din regimente a staționat, pur și simplu, pe Oder, iar celelalte două nu s-au mișcat măcar de la locul de instrucție. ("Armata" a fost formată din prizonieri români luați de nemți, care mureau, literalmente, de foame, în lagărele germane).

Au fost parașutate câteva echipe de legionari în țară – aceștia au fost lansați la sute de km de locurile prevăzute. Unii au putut să se reîntoarcă în străinătate, fără a fi realizat ceva concret, iar alții au fost capturați de comuniști, la scurt timp.

Legionarii din străinătate au fost arestați și anchetați de Comisia Aliată. Faptul că Mișcarea Legionară NU a fost condamnată de Tribunalul Internațional de la Nurnberg se datorează comand. legionar Vasile Iasinschi, gen. Platon Chirnoagă (nelegionar), comandorului Bailla (tot nelegionar!) și consulului Mihai Enescu, care nu au fugit și nu s-au ascuns după căderea guvernului-fantomă de la Viena, ci s-au lăsat arestați și au dat explicații, apărând Mișcarea, în timp ce "Comandantul" se ascunsese (iarăși)!

Notă: Pentru o înțelegere mai bună a relatărilor memorialistului (pe care le-am reprodus întocmai), am considerat utile câteva comentarii însoțite de subtitluri și sublinieri în text.

HORIA SIMA – "Guvernul național român de la Viena" (Ed. "Gordian", Timișoara, 1998)

- citate și comentarii -

GĂINA ȘI MĂRGEAUA

Ca în povestea lui Ion Creangă cu "Fata moșului", după cotcodăceli îndelungate, Sima, în sfârșit, a ouat ... o mărgea: a primit aprobarea nemților să încropească un "guvern" la Viena, care a avut aceeași soartă și aproape aceeași durată de viață ca și guvernarea din 1940: a realizat "un spanac" și a durat cinci luni.

Cotcodăcele simiste pe această temă n-au încetat însă nici după jumătate de secol.

BEȚIE CU APĂ TULBURE

Guvernul de la Viena a luat naștere abia la 10 dec. 1944, deși Sima îl trămbițase pretutindeni (inclusiv prin Radio Donau), încă din 26 aug. 1944.

Motivul întârzierii: "Comandantul" nu avea oamenii necesari pentru a forma guvernul!

"Eu am cerut, de la primele convorbiri oficiale, să se întârzie cu proclamarea lui efectivă, până ce voi strânge la Viena toate personalitățile componente ale echipei de guvernare." (pg. 7)

N. RED.: Guvernul de la Viena a fost format din 6 persoane doar, dar "strângerea" membrilor acestuia a durat ... patru luni!

"Eu îmi imagineam că după întrevederile avute la Cartierul General al Fuhrerului, mă voi bucura de sprijinul Externelor fără nici o rezervă, în greua sarcină ce mi-am asumat-o ca, după dezastrul din țară, să creez un nou front de luptă. Dar n-a fost așa." (pg. 9)

N. RED.: Deci, în plus, nu numai lipsa oamenilor care să-l urmeze era o problemă pentru Sima, ci și faptul că nemții se lămuriseră, încă o dată, de incapacitatea lui: slabele rezultate ale acestuia în teren nu justificau, pur și simplu, crearea unui "guvern":

"Altenburg (n. red.: ambasadorul Germaniei) mi-a citit o notă, venită direct de la von Ribbentrop, pentru a-mi aduce la cunoștință că, după cursul ce l-au luat până acum pregătirile militare și de altă natură ale Centrului Românesc de la Viena, acestea nu justifică formarea unui guvern național, așa cum se proiectase inițial." (pg. 42)

N. RED.: De altfel, înșiși nemții, mult mai realiști și mai omenoși decât pretinsul șef al naționaliștilor români, își dăduseră seama că războiul era pierdut de Germania și că aportul românilor ar fi fost un sacrificiu inutil:

"În cercurile armatei germane se întărise convingerea că războiul este pierdut, că o prelungire a lui nu servește la nimic altceva decât doar la pierderea de vieți omenoșe." (pg. 61)

N. RED.: Până la urmă însă, în urma unor îndelungate insistențe, nemții, plictisiți, i-au dat aprobarea lui Sima pentru formarea guvernului...

Să-i urmărim activitatea:

ARMATA "NAȚIONALĂ"

Sima ne povestește, cu obişnuitul tupeu, că voluntarii curgeau râuri în armata "națională":

"A fost o afluență considerabilă de voluntari, veniți precumpănitor din lagărele de prizonieri din jurul Vienei." (pg. 73)

N. RED.: Dar imediat se dă singur de gol: cântata armată "națională" era compusă din prizonierii români luați de nemți, care se înrolau sub amenințarea morții prin înfometare!

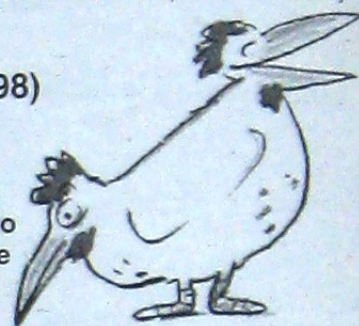
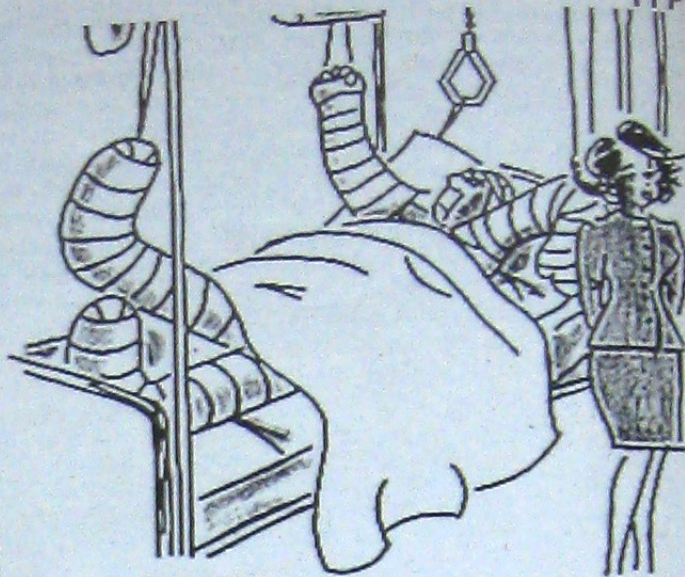
"Singura posibilitate de salvare a acestor mii de prizonieri români, amenințați să moară de foame și de boli, era să intre în armata națională." (pg. 76)

N. RED.: Cei care se așteaptă să audă despre faptele răsunătoare de vitejie ale armatei (de fapt, ale diviziei) "naționale", vor fi crunt dezamăgiți:

"Rușii stăteau liniștiți dincolo de Oder și din când în când tulburau liniștea regimentului, aflat pe o insulă, cu salve de artilerie. (...) Se făceau incursiuni dincolo de Oder, cu echipe bine antrenate și înarmate, care se întorceau cu prizonieri ruși." (pg. 108-109)

N. RED.: Deci un regiment a staționat pe Oder, făcând incursiuni pentru a aduce prizonieri. Când rușii însă au luat treaba în serios, trupele române au fugit împreună cu ostașii și civilii germani:

"Trupele române s-au retras pe linia Oranienburg-Neuruppin-Perleberg,

fugind de Ruși odată cu soldații germani și mulți civili." (pg. 117)

N. RED.: Iar celelalte două regimente n-au făcut nici măcar atât:

"Întorcându-ne acuma la Dollersheim, regimentele 2 și 3 cantonate aici n-au părăsit cantonamentul până în ultimul moment, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat pe front." (pg. 117)

N. RED.: Să vedem ce s-a întâmplat și cu cei parașutați în țară:

PARAȘUTAȚII (ÎN NEANT)

Ca și la încercarea de revoluție din 3 sept. 1940, această acțiune, prost gândită și execrabil pusă în aplicare, fără nici o responsabilitate, a fost un chix: "Parașutarea lor nu s-a realizat în cele mai bune condiții. (...) Verca, în cartea lui faimoasă, Parașutați în România vândută, arată cum avionul cu care a zburat el și camarazii lui i-a lăsat la sute de kilometri distanță de locul prevăzut. Aproape la toate echipele care au atins pământul s-au petrecut incidente de acest gen și chiar mai grave." (pg. 119)

N. RED.: Dintre cele (doar) câteva zeci de legionari parașutați în țară, unii s-au întors în străinătate, constatând că nu se mai putea face nimic, iar alții au fost capturați de comuniști. Rezultatul nici nu putea fi altul, din moment ce parașutiștii au fost aruncați la sute de km distanță de locul prevăzut, fără cele necesare supraviețuirii mai îndelungate într-un teritoriu inamic controlat de spioni și de armata sovietică. (Cu toate acestea, după încă nouă ani, în 1953, Sima a mai trimis 13 parașutiști în țară!)

CĂRABUȘI CU PLETE ȘI... CAI VERZI PE PEREȚI

Sima își trimisese în țară principalul colaborator, Const. Stoicănescu, în sept. 1944, ca să organizeze "un 23 August invers":

"În locul acestei soluții tardive, i-am propus Fuhrerului un alt plan, care consta dintr-un 23 August invers, al cărui obiectiv era ca să determinăm o parte a armatei române aflate pe frontul din Transilvania, înaintând spre Ungaria, să se asocieze armatei germane și împreună să prindă la mijloc diviziile sovietice." (pg. 91)

N. RED.: Deci Sima voise să determine O PARTE a armatei române să treacă de partea Germaniei! Adică să se lupte O PARTE a armatei române cu altă parte a

Armatei române! Cică astfel ar fi salvat România!

Orice comentariu pe temă e de prisos!

Întrebarea simplă și de bun simț elementar care se pune este următoarea: când rușii se aflau în întregul teritoriu românesc și înaintau vertiginos spre inima Europei, în timp ce nemții se retrăgeau, cum ar mai fi putut schimba soarta războiului chiar toate efectivele românești (care, să zicem – prin absurd – că ar fi trecut din nou de partea Germaniei)?!

"În câteva luni de zile, Stoicănescu întocmise un dispozitiv de luptă contra Sovietelor, fără exagerare, monumental." (pg. 92)

N. RED.: Deci doar pentru întocmirea fantasmagoricului plan au fost necesare "câteva luni", ca și cum frontul ar fi stat pe loc, așteptând combinațiile lui Stoicănescu! Aliații, însă, înaintau vertiginos...

Este evident că Sima abuzează de răbdarea posterității, bătând câmpii. "Reușise să cointerezeze la planul lui cercuri militare de primul rang, dar și cadre politice ce dețineau funcțiuni importante în Stat." (pg. 92)

N. RED.: Cât de "cointereseate" au fost cercurile militare și cadrele politice de prim rang de fanteziile lui Sima, s-a văzut, extrem de clar!

Intr-adevăr, planul lui Sima și al lui Stoicănescu a fost "monumental", dar monument de prostie!

"COMANDANTUL" DE LA MII DE KM DISTANȚĂ

Șeful minorității germane (deși era neamț) s-a întors în România, pentru a nu-și lăsa camarazii în voia soartei în momente grele:

"Fiind șef al minorității germane din România, Andreas Schmidt nu putea lăsa pe conaționalii lui în voia soartei. Era o obligație politică și morală să se întoarcă în țară." (pg. 25)

N. RED.: Ce palmă morală pentru Sima! Pretinsul șef al naționaliștilor români a rămas la mii de km distanță de propria țară, în timp ce șeful minorității germane se întorcea în România!

Legionarii din străinătate erau parașutați în țara ocupată de ruși; o parte dintre cei din țară zăceau în închisorile de 3 ani (ca rezultat al incapacității lui de conducere), iar alții muriseră deja pe front, apărând țara.

"Comandantul" însă, după osteneala de a croșeta planuri absurde și de a se plimba ținând discursuri, se complăcea într-o "odihnă plăcută":

"Frontul se apropia de granița Austriei, noi aici eram privilegiați, nesimțind decât efectele unei odihne plăcute, ca și cum am fi venit în vilegiatură." (pg. 83)

"Fiecare dintre noi primise un dormitor aparte, înzestrat cu toate comoditățile necesare. Era o locuință de vis." (pg. 86)

N. RED.: Toate aceste "mărețe" "sacrificii" – de a sta ca "în vilegiatură" – l-au condus însă pe Sima la ... surmenaj: săracul, era atât de "slăbit" de aceste "eforturi", încât nu putea nici să târască un pachetel:

"Eu eram extrem de slăbit din cauza eforturilor săvârșite în ultimele luni. Abia târam câte un pachetel." (pg. 114)

N. RED.: Nici măcar la picioare nu era mai zdravăn bietul "Comandant"!

RIDICOLUL LA SUPERLATIV

Sima declară emfatic:

"Nu puteam în aceste ceasuri grele pentru poporul german să plec în necunoscut. Nu era corect." (pg. 111)

N. RED.: Să se fi schimbat radical Sima, și să se fi transformat subit, din laș în erou?

În ceasurile de cumpănă pentru Mișcarea Legionară, al cărei șef era atunci, Sima fugise în portbagajul unei mașini, deși el era răspunzător de acele ceasuri pentru Mișcare!

Acum, în ceasuri grele pentru poporul român, stătea la mii de km distanță (cu pretenții de conducere însă)!

Să fi fost Sima mai loial nemților? Aflăm imediat:

"La începutul lui Mai, am aflat, prin iscoadele ce rămăseseră în urmă, că Americanii au intrat în Alt-Aussee. Acum nu se mai pune problema rezistenței în munți, ci cum să ne pierdem urma cât mai sus posibil, pentru a nu fi descoperiți de Americani." (pg. 114)

N. RED.: Noul lui acces de "eroism" a fost asemeni guturaiului: trecător.

"Luptătorul" sui-generis dorea să lupte... dar numai în două situații: ori prin reprezentanți, ori când nu exista nici o primejdie.

UN EPISOD MĂRUNT, DAR SEMNIFICATIV

Prof. cuzist Ion Sângiorgiu acuzase public Mișcarea că ar fi pactizat cu evreii și comuniștii împotriva intereselor naționale. De aceea Căpitanul anunța în Circulara nr. 119 / dec. 1937 că îl dăduse în judecată pe calomniator, și cerea legionarilor să-l "țină minte" pentru totdeauna pe prof. Sângiorgiu ("Circulari și manifeste" – C. Z. Codreanu).

Răspunsul n-a întârziat să vină chiar din partea Căpitanului, condamnând gestul lui (...)" (pg. 83)

N. RED.: Deci Sima știa cine era Sângiorgiu și, într-adevăr, "l-a ținut minte" pe calomniator, dar ... în stil personal: l-a "sanționat" moral ... petrecând cu el și acordându-i apoi chiar o funcție de ministru în guvernul său:

"Am petrecut împreună cu Profesorul Sângiorgiu zilele de Crăciun." (pg. 84);

"(...) miniștrii guvernului național, refugiați la Bad Gastein: Iasinschi, Generalul Chirnoagă, Comandorul Bailla, Vladimir Cristi și Profesorul Sângiorgiu." (pg. 138)

N. RED.: Halal mostră de "fidelitate" față de principiile Căpitanului!

O IAPĂ BLEU JUCA RUMBA LA CAZINOU

Sub titlul extravagant: "Un om salvează Legiunea" (pg. 133-136), Sima pretinde că salvarea Mișcării de sub acuzațiile Tribunalului Internațional de la Nurnberg s-ar datora unui oarecare ing. Virgil Velescu.

Cică acesta, prin fosta secretară a unui consilier al lui Eisenhower, l-ar fi convins pe consilier, iar consilierul, la rândul lui, l-ar fi convins pe Eisenhower că, profund impresionat de suferințele legionare, ar fi intervenit la Nurnberg ca Mișcarea să fie lăsată în pace, iar Tribunalul Internațional s-ar fi supus imediat...

Povești de genul "o iapă bleu juca rumba la cazinou"!

Citind cu atenție mai departe, ne lămurim imediat, după lecturarea a încă 16 pagini:

"Deși trecuseră aproape patru luni de la primele arestări, pe la jumătatea lunii Februarie 1946, Vasile Iasinschi, Generalul Chirnoagă și Comandorul Bailla au fost arestați de C.I.C. și internați în lagărul Glasenbach, unde s-au revăzut cu Doamna Bucur și Mihail Enescu." (pg. 149)

N. RED.: Deci așa-zisa intervenție "salvatoare" a lui Velescu - din sept. 1945 - nu "salvase", practic, nimic! Legionarii au fost arestați și

anchetați de către Comisia de Instrucție de pe lângă Tribunalul Internațional de la Nurnberg, un an mai târziu, la 13 iulie 1946: "La 13 iulie 1946, a sosit la Glasenbach un ofițer american, cu formulare ale Comisiei de Instrucție de pe lângă Tribunalul Internațional de la Nurnberg." (pg. 150)

N. RED.: Meritul de a fi scos Mișcarea Legionară de sub acuzații aparține, deci, comandantului legionar Vasile Iasinschi, gen. Platon Chirnoagă (nelegionar!), comandorului Bailla (tot nelegionar), și consulului Mihail Enescu, care n-au urmat exemplul deplorabil al fostului șef, și n-au dat bir cu fugiții, ci au rămas pe loc, demni, pentru a da explicații:

"În Aprilie 1947, după cercetările de rigoare, au fost eliberați membrii Consulatului Român, Mihail Enescu și Doamna Maria Bucur, împreună cu Comandorul Bailla. (...) O lună mai târziu, Mai 1947, au ieșit pe poarta lagărului Vasile Iasinschi și Generalul Chirnoagă." (pg. 150)

N. RED.: În urma răspunsurilor date de aceștia

întrebarea care se pune în mod firesc este: De ce încearcă Sima să nege meritele celor care într-adevăr au salvat imaginea Mișcării?

Răspunsul este simplu și dezarmant: mărunțelul se răzbună astfel pentru că respectivii au refuzat apoi să-l mai recunoască pe el ca șef!!

CAMARADUL ȘI EROUL LA NEVOIE SE CUNOSC

În primăvara anului 1946, Sima mergea prin Italia, fiind însoțit de un oarecare Paul Popescu și de dr. Emil Bulbuc (unul dintre fruntașii studențimii legionare clujene, mare orator).

La apariția unui tânăr cu un pistol, Sima și Paul Popescu s-au ascuns repede în spatele copacilor, lăsându-l pe dr. Emil Bulbuc singur în fața primejdiei:

"Ne-am ridicat și Emil Bulbuc l-a întrebat ce vrea, îndreptându-se curajos spre el. Eu cu Paul Popescu ne-am tras îndărătul unor copaci." (pg. 160)

N. RED.: Se aflau deci trei persoane în fața unui necunoscut înarmat cu un pistol. Popescu și comandantul legionar Sima au fugit repede, ascunzându-se, dar legionarul Bulbuc a rămas pe loc, cutezător:

"Stă lângă geamantan cutezător." (pg. 160)

N. RED.: Dr. Emil Bulbuc a fost împușcat chiar în fața "Comandantului", fără ca acesta să schițeze nici cel mai mic gest, deși nu era singur! Alături de alți doi oameni (dintre care unul viteazul legionar Emil Bulbuc), Sima nu s-a gândit măcar să dezarmeze un om cu un pistol. Dar are ifose de erou național...

"Auzim o împușcătură și atunci îl vedem pe Emil Bulbuc prăbușindu-se la pământ, dând un țipăt fioros, așa de puternic că se putea auzi până departe. Atunci pistolarul înșfacă geamantanul lui Bulbuc și dispăre în tufiș."

Noi rămânem ascunși după copaci, privind la Emil Bulbuc, care nu mai mișcă." (pg. 160)

N. RED.: "Comandantul" a mai așteptat câteva minute după aceea, ascuns în tufișuri, privind imposibil la "spectacol":

"După câteva minute, presupunând că a plecat ucigașul, ne apropiem de Emil Bulbuc întins pe iarbă. Murise." (pg. 160)

INFLUENȚA RAZELOR DE LUNĂ... ASUPRA GALOȘILOR DE GUMA

După toată această sarabandă de minciuni și prostii, finalul memoriilor fostului șef are darul de a incremeni orice om normal:

"Gratie acestui guvern, s-a făurit mișcarea națională de rezistență și s-au creat premisele resurrekției din 22 Decembrie 1989." (pg. 168) (?!?! – n. red.)

N. RED.: Când aud o tâmpenie colosală, unii își fac semnul crucii; alții râd în hohote, dar nimeni nu-și bate capul să combată așa ceva... Nu vom demonstra deci, că negrul nu e alb. Nu vom argumenta nici patologia lui Sima - pentru că faptele și scrierile lui o dovedesc cu prisosință. Ne limităm să mai oferim o mostră: "Acest guvern nu a făcut numai retorică, ci s-a opus cu armele contra dominației comuniste din România, luptând alături de armata germană sau vărsându-și sângele pe crestele muntilor." (pg. 171)

N. RED.: Nici măcar jumătate dintr-un membru al guvernului de la Viena n-a mai văzut țara decât în poze!

Pe vârfuri de munte însă s-au aflat sute de legionari din țară, care n-aveau nevoie să le spună nici vreun guvern oarecare, nici Sima - și încă de la mii de km - ce trebuia făcut.

Mai sugerăm câteva "merite" ale sefului guvernului parodie de la Viena, pe care le-a omis: a respirat, a dat din mâni și din picioare, și-a suflat nasul, s-a scutit, s-a învățit; o fi suferit din cauză că poporul român, nerecunoscător pentru aceste eforturi notabile, nu s-a gândit să-l împăleze...

MIC TRATAT DE DAT CU STÂNGUL ÎN DREPTUL

"A «salva» Legiunea de la 7.000 km. distanță de front, e cel puțin ridicol." (H. Sima - Circulară, 8 nov. 1953)

N. RED.: În sfârșit, iată prima observație de bun simț din cele aprox. 2000 de pagini rezumate până acum!

Păcat însă că n-a fost capabil să-și dea seama de ridicolul celor afirmate: el este unicul "comandant" de trupă din lume care a pretins că apăra țara și neamul, de la mii de km distanță de front...

"Până când nu-i vom vedea pe acești uneltitori hotărâți să înfrunte primejdia din țară, ei nu rămân pentru mine decât niște lași și niște impostori ai adevăraților legionare." (H. Sima - Circulară, 8 nov. 1953)

N. RED.: Just! Suntem de acord! Un laș și un impostor!

"Am sfârșit ca niște jalnice sfărâmături ale mândrei Gârzi de Fier, dacă ne-am despărțit de viața cea mare a neamului, de durerile și lacrimile celor de acasă." (H. Sima - Circulară, 8 nov. 1953)

N. RED.: Sima nu s-a despărțit însă de lacrimile celor de acasă: se gândea, probabil, din când în când, la ei, pe la dineurile din lume, unde sărbătorea recordul la guvernare (patru luni).

(continuare în numărul viitor)

Nicoleta Codrin

Correspondență de la cititori CEI FĂRĂ MORMINTE

Hristos a înviat! Și noi, deci, vom învia! Vom învia spre o viață nouă, și spirituală și fizică. Într-acolo mergem prin Învierea Lui. Istoria nu se încheie cu sângele care se varsă și nici cu mușuroiul de pământ.

Cum anul acesta vom sărbători **ÎNĂLTAREA** la începutul lunii următoare, înainte de apariția revistei din iunie, și cum în această zi, a Înălțării Domnului și a înălțării noastre în Hristos, sărbătorim și **ZIUA EROILOR NEAMULUI**, vă prezentăm un reportaj despre "Cei fără morminte".

Pomenind Eroii Neamului, ne arătăm recunoștința față de ei, realizăm legătura cu cei - știuți sau neștiuți - care au murit pe câmpul de luptă, în tranșee, pe crestele munților, în închisori, schingiuiți pentru lupta și credința lor în dreptul românilor la o viață demnă...

Mă aflu la Asociația Foștilor Deținuți Politici Români, Filiala București, din str. Mântuleasa nr. 10. Cu această ocazie am aflat că Filiala organiza de Ziua Eroilor (Înălțarea Domnului nostru, Iisus Hristos), o excursie în Bărăgan, la "Mormântul celor fără morminte", pelerinaj la care participau în fiecare an câteva sute de oameni.

Ziua Eroilor acum jumătate de secol

Impresionat de denumirea monumentului, "Mormântul celor fără morminte", m-am înscris și eu pentru excursia respectivă, aducându-mi aminte cu nostalgie cum pe vremuri, de Ziua Eroilor, elevi fiind, ne îmbrăcam în haine de sărbătoare, ne înconeam pe clase și, însoțiți de profesori și profesoare, mergeam la cimitir, unde depuneam flori pe morminte și aprindeam lumânări rugându-ne fierbinte pentru odihna veșnică a sufletelor Eroilor Neamului Românesc.

Apoi, în continuarea programului din acea zi, plecam cu autobuzele în comunele din jurul capitalei, Pasărea, Brănești, Conțești, Cernica, unde fiecare elev avea sarcina să sădi și ude cel puțin un puiet. După ce treaba era terminată, pădurarii Ocolului Silvic, care ne îndrumau și ne supravegheau munca, ofereau fiecărui elev o gustare mai aparte (o ciovârtă de carne de miel pregătit haiducește - copt în pielea lui pe jărat, într-o groapă acoperită cu pământ - și o bucată de pâine de casă).

Acută, puietii noștri de atunci sunt păduri bătrâne de 65 - 70 de ani și când te gândești că acest frumos și rodnic obicei - ca tinerii să sădească puiet în fiecare an de Ziua Eroilor - se făcea pe locuri defrișate sau virane, pe întreaga suprafață a României Mari!

Mormântul celor fără morminte azi

Dar să revin la excursia amintită: în ziua respectivă o parte din participanți s-a întâlnit la sediul Filialei AFDPR București și s-a deplasat cu autocarele închiriate în acest scop la "Mormântul celor fără morminte", iar o altă parte, posesori ai unor automobile - atât din București cât și din alte orașe ale țării - au sosit cam în același timp cu noi, aducându-și rudele și prietenii.

Monumentul se află pe marginea stângă a unui drum de țară ce se formează pe partea dreaptă a Șos. Urziceni - Slobozia, în apropierea com. BALACIU. El este ridicat între Mănăstirea de călugări Piteșteanu și ruinele primei cetăți getice Hellis, în apropierea râului Ialomița.

"Mormântul celor fără morminte" se prezintă - conform schiței alăturate - ca un altar de formă circulară în aer liber, având un diametru de 20 de metri.

În mijlocul primului cerc concentric se află mormântul simbolic al celor care și-au jertfit viața, stând dreaptă măturie pentru Cruce și pentru Neam - un sarcofag sculptat în piatră, așezat pe țărâna adusă în traiste din locurile de luptă și suferință ale neamului românesc.

Acest mormânt simbolic este străjuit de un al doilea cerc concentric, numit "cercul de foc", deoarece în el se pot aprinde sute de lumânări.

În continuare, pe planșeul de beton armat se afla o masă de piatră cu o cruce înaltă, sculptată în piatră, iar pe marginea plăcii de beton sunt așezate, tot în cerc concentric, scaunele de priveghere (stane cilindrice de piatră).

Proiectul monumentului a fost conceput de către arh. ANGHEL MARCU, care s-a dăruit cu dragoste și pricepere, oferindu-se să coordoneze și lucrările de construcție, iar pentru ridicarea acestui impunător și impresionant mormânt au fost necesare două tabere de muncă, în vara anilor 1992 și 1993, la care au participat 38 de persoane - dintre care 23 de foști deținuți politici.

S-a hotărât ca acest monument să fie dăruit, ca jertfă, de către supraviețuitorii foștilor deținuți politici, tinerilor acestei țări, domici de a prelua idealurile de luptă națională.

Festivitatea a decurs în felul următor:

O delegație compusă din 10 foști deținuți politici, având brasarde tricolore pe brațul stâng, a depus cu pioșenie lângă crucea din piatră o imensă coroană de

garoafe roșii pe fondul verde al ramurilor de brad de care era prinsă o panglică tricoloră.

În acest moment solemn întreaga asistență s-a descoperit; cei patru foști deținuți politici care străjuiau sarcofagul de ambele capete din stânga și dreapta lui au încremenit în poziția de "drepti". (Străjile purtau, de asemenea, banderole tricolore pe brațul stâng, și erau schimbate din sfert în sfert de oră.)

În tot acest interval de timp soseau locuitorii din satele învecinate. În timp ce în partea stângă a altarului se depuneau, după obiceiul creștinesc, ouăle roșii, colacii, cozonacii și prăjiturile, multe tăvi cu colivă, sticle cu vin, copii și tineretul plantau pe pământul suferinței și al jertfei românești, în jurul sarcofagului, răsaduri de flori, iar în cercul de foc ce străjuia mormântul fixau sute de lumânări.

Cei trei călugări de la Mănăstirea Piteșteanu au început sfânta slujbă a parastasului în dangătul clopotelor.

Cu adâncă evlavie s-a pomenit numele eroilor ce zac fără morminte:

Decebal? Prezent! Gelu? Prezent!; Glad? Prezent!; Menumorut? Prezent!; Vlad Tepeș? Prezent!; Ion Vodă Viteazul? Prezent!; Mihai Viteazul? Prezent!; Horia, Cloșca și Crișan? Prezent!; Tudor Vladimirescu? Prezent!; Eroii din Războiul de Independență? Prezent!; Eroii din Primul Război Mondial? Prezent!; Ion Moța? Prezent!; Vasile Marin? Prezent!; Corneliu Zelea Codreanu? Prezent!; Nicadori? Prezent!; Decemviri? Prezent!; Miti Dumitrescu? Prezent!; Eroii din cel de-al Doilea Război Mondial? Prezent!; Generalul Gheorghe Avramescu? Prezent!; Mișu Tase? Prezent!; Iuliu Maniu? Prezent!; Luptătorii din Munți? Prezent!; Morții lagărelor din Rusia? Prezent!; Asasinații prigoanei comuniste? Prezent!; Eroii Revoluției Anticomuniste din România (17-25 dec. 1989) arși în crematoriu sau aruncați în gropi comune neidentificate? Prezent!

Pentru cinstirea memoriei lor și pentru veșnica lor odihnă, întreaga asistență - aproape, 300 de persoane - au murmurat versurile impresionantei melodii: "Plângem printre ramuri luna, / Noptile-s pustii, / Căci te-ai dus pe totdeauna / Și n-ai să mai vii!" Fiindcă, așa cum ne spune poetul martir al închisorilor comuniste, VASILE VOICULESCU, într-una din poeziile sale: "(...) Oasele veșnice păstrează virtutea luminoasă ce le însuflețea când au trecut prin moarte la nemurire, marile suflete ale eroilor noștri sălășluiesc undeva, dar oasele lor le avem cu noi, le păstrează pământul nostru!"...

Priveam la ultimele pâlpăieli ale lumânărilor din Cercul de Foc și, adânc impresionat de înălțătoarele momente ale acestei mărețe zile, gândul meu plin de venerație s-a îndreptat spre camarazii mei din promoția de ofițeri aviatori ai anului 1941, precum și spre camarazii din escadrila din care am făcut parte, morți în luptele aeriene pentru eliberarea Basarabiei, a Nordului Bucovinei și a Ținutului Herța, majoritatea lor fără morminte sau cu morminte profanate de hoardele comuniste.

Aproape fără să-mi dau seama, am început să rostesc în șoaptă versurile din poemul **IMN MORȚILOR** de RADU GYR, ale cărui ultime versuri le transcriu pentru dvs.:

"Am luminat cu jertfe sfinte / Pământul până-n temelii, / Că țara arde de morminte / Cum arde cerul de făclii. / Ascunse-n lut ca o comoară / Morminte vechi, morminte noi, / De vi se pierde urma-n țară, / V-o regăsim mereu în noi. / De vi s-au smuls și flori și cruce, / Și dacă locul nu vi-l știm, / Tot gândul nostru-n el v-aduce / Îngenuncheri de heruvim. / Morți sfinți în luptă și furtuni, / Noi ne-am făcut din voi icoane / Și vă purtăm pe frunți cununi. / Nu plângem lacrima de sânge, / Ci ne mândrim cu-ați eroi. / Nu, neamul nostru nu vă plânge, / Ci se cuminecă prin voi."

Florian Bukiu, Chicago,

comandor combatant pe front pentru reîntregirea țării

SCRISOARE DESCHISĂ CĂTRE MINISTRUL CULTURII

Actuala Constituție a României garantează accesul neîngrădit la cultură în România, dar șomajul este o boală socială cronică, majoritatea salariaților ridică brut cca 3.000.000 - 5.000.000 lei / lună, iar prețurile sunt aberant de mari: o carte costă azi între 300.000 - 400.000 lei, edițiile populare, obișnuite altădată, au dispărut și sunt astăzi înlocuite cu ediții de lux, total inaccesibile. **Norma constituțională de care amintesc este deci încălcata în mod cinic!**

Prețul cărților crește anual, începând cu anul 2000, în progresie geometrică cu rația doi! În multe orașe nu mai există librării și nici anticariate, la țară au început să dispară și bibliotecile publice, dar cârciumile infecte sunt cu sutele în fiecare oraș și se înmulțesc continuu, precum virusii! **Se duce o politică criminală de degenerare spirituală și fizică a poporului român.** În mintea bolnavă a unora România trebuie să fie doar rezervor de mână de lucru necalificată și de prostituate,

și piață pentru otrăvurile interzise aiurea!

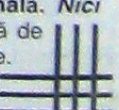
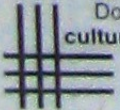
Anexez scrisoarea pe care am trimis - o d-nei ministru al Culturii și Cultelor, prof. Mona Muscă.

Doamnă ministru,

Mă numesc Marian Rotaru, sunt domiciliat în Bârlad, am vârsta de 44 de ani și sunt inginer la o întreprindere (S.C. FEPA S.A.) din orașul meu.

Doamnă ministru, cultura este factorul determinant al unei societăți. **Fără cultură și fără vectorul ei de transmitere, învățământul, organizat sau**

individual, o societate nu va avea o economie sănătoasă și dinamică, nu va avea un mediu curat; nu va fi legalitate, disciplină; nu va exista sănătate și igienă; nu va exista civilizație! **Nu va exista patriotism, nici demnitate națională. Nici democrație și nici stat de drept!** Națiunea fără cultură nu se bucură de respect internațional, pentru că, în primul rând, nu se respectă pe sine.

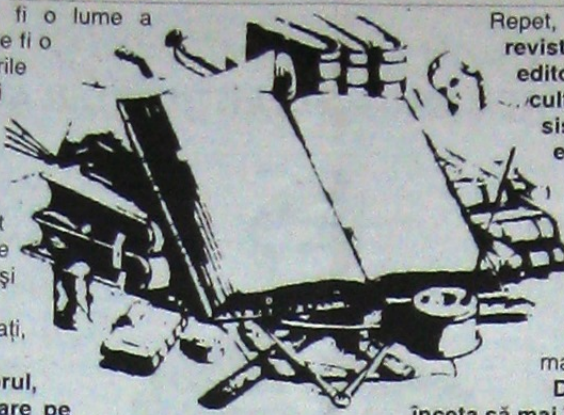
Secolul XXI, lumea civilizată nu poate fi o lume a mitocanilor, a bețivilor, a proștilor. Nu poate fi o lume care să se complacă în scursurile imoralității, indolenței, lenei, corupției și drogurilor. Ori va fi cultură, ori această națiune va pieri! Cultura înseamnă suflet, iar o națiune fără suflet este condamnată extincției!

Peisajul actual românesc este jalnic: beție, droguri, tineri analfabeți cu 12 clase, care nu se pot exprima decât prin răgăituri și măscări, prin zgomote izvorâte din pubelele de gunoi, leneși, debili mintal și fizic, incapabili de muncă și apărare.

Mass media prezintă doar hoții care au ajuns bogați, golani și prostituatele care au ajuns "VIP".

Muncitorul, savantul, creatorul, profesorul, scriitorul, întreprinzătorul onest și țăranul care are pe chip binecuvântarea lui Dumnezeu, sunt specii pe cale de dispariție, aruncate la lada de gunoi.

Nonvalorile sunt pseudovalorile României de azi!

Repet, eliminați TVA - ul aplicat cărților și revistelor de cultură, monitorizați planurile editoriale și distribuția cărților! Finanțați casele de cultură, bibliotecile, muzeele, teatrele, organizați sisteme naționale de conferințe și schimburi de experiență!

Igienizați televiziunile, devenite, în majoritate, oficine ale lumii interlope, focare de infecție morală și vectori ai prostiei!

Atenție la internet cafe - uri! Dacă credeți că cei care își fac vealeatul acolo, accesează site - uri instructive, vă înșelați amarnic!

Creați comisii de evaluare a textelor muzicale: majoritatea sunt stupide, indecente și antisociale!

D-nă ministru, faceți ceva, până când România va înceta să mai însemne țara românilor!

D-nă ministru, corecți erorile predecesorului dvs. acum, cât acest lucru încă mai este posibil. Nu peste multă vreme ministerul dvs. va fi doar unul al antichităților!

Evident, alocția bugetară pentru cultură trebuie majorată. Poate fi eliminat odiosul TVA aplicat cărții și se pot introduce taxe de viciu la casetele cu lăăituri maneliste, la programele de televiziune destinate spălării creierului și prostirii naționale (gen "Ciao, Darwin")!

Trebuie făcută propagandă de stat în favoarea culturii. Trebuie promovate și încurajate moral și material valorile societății: savanți, profesori, scriitori, cercetători, artiști, tineri talentați etc.

Trebuie interzisă reclama făcută maneliștilor, fotbalistilor, infractorilor și altora asemenea.

Finanțați cărțile! Cărțile sunt suportul principal și fundamental de transmitere a culturii și ideilor. Lectura dezvoltă inteligența, imaginația, sentimentele înalte, obligă la gândire și este singurul mod de transmitere a ideilor abstracte ("Critica rațiunii pure" nu poate fi ecranizată).

Televiziunea, periculoasă ca instrument de manipulare, oferă doar idei digerate; nu permite alegerea, se adresează în principal simțurilor (și doar subsecvent gândirii).

PERICOLUL SECTELOR (I)

Hristos va învinge! Cu sau fără ajutorul nostru. Dacă vrem să fim și noi învingători, să ne lipim strâns de Hristos, și vom fi părtași la victorie odată cu El! Crucea sus, fraților, și spre victorie!

Proorocii mincinoși care s-au ivit de-a lungul timpului, fie că se cheamă baptiști, iehoviști, adventiști etc., strigă pe toate drumurile că vor să spună adevărul. Care adevăr? Adevărul este unul singur: Iisus Hristos. Oare s-a împărțit Hristos?! Ce pretind acești prooroci mincinoși? Că Biserica noastră nu ar cunoaște Adevărul cuprins în cuvântul lui Dumnezeu?! Noi știm însă că Biserica Ortodoxă este un "arbore" mare, cu rădăcinile în învățătura Domnului Iisus Hristos și a Sfinților Apostoli și că în afara Bisericii nu ne putem mântui.

Începând din numărul acesta al revistei, vom face o prezentare a sectelor care subminează creștinismul, pentru că armele dușmanului trebuie cunoscute și combătute.

BAPTISMUL

A apărut în Anglia la începutul sec al XVII-lea, însă istoria acestei secte este destul de confuză în acea perioadă. Actul de naștere propriu zis al baptismului a fost semnat de fapt în Olanda: în 1608 un profesor puritan, John Smith, fondatorul unei congregații separatiste, a emigrat din Anglia în Olanda, motivul constituindu-l deseale persecuții la care au fost supuși baptiștii din partea Bisericii Romano-Catolice și a Bisericii Anglicane. Persecuțiile însă se datorau concepțiilor baptiste despre viață și religie, secta susținând că Biserica oficială (cele cu ierarhie: preoți, episcopi etc.) ar fi... de la diavol, la fel ca și statele (!), și că deci ar trebui distruse. Având astfel de idei, nici nu este de mirare că baptiștii au fost persecutați și alungați!

Smith s-a autobotezat (!) și a format o nouă comunitate, botezându-i prin stropire pe cei care-l urmau, luându-și numele de "baptiști". Dar nu după multă vreme Smith a regretat autobotezul său și împreună cu majoritatea grupului, a cerut menoniților să-i primească în secta lor. Nu toți cei botezați de Smith au acceptat trecerea la menoniți, în fruntea acestora fiind Thomas Howly. În 1611, acesta, împreună cu micul grup, revine în Anglia, întemeind baptismul la Londra.

Baptiștii au fost persecutați în timpul domniei familiei Stuart, care a militat pentru reintroducerea catolicismului, prigonind toate ramurile protestante, îndeosebi pe baptiști, care erau cei mai depărtați de dogmele catolice.

În cadrul mișcării protestante există grupuri vizidente: Menoniții (în special în SUA și în alte state occidentale), Baptiștii Vechi (care susțin predestinația), Baptiștii Liberi (care susțin destinul absolut), Baptiștii Logiști sau "de sâmbătă" (care provin din negustorii evrei și susțin Sabatul și alte sărbători evreiești), Baptiștii celor șase porunci (care urmează un cod religios cu principii mozaice și neoTestamentare), Biserica Discipolilor lui Hristos (care susțin că Iisus Hristos nu este Dumnezeu!), Baptiștii Unitarieni (care susțin că Duhul Sfânt nu este Dumnezeu!), Baptiștii Frățietății (grupare a membrilor de culoare din SUA), Baptiștii Femeilor purtătoare de mir (care au ierarhia feminină) etc.

Doctrina se bazează pe credința protestantă, dar au luat învățături și de la lutherani și de la calvini.

Ei recunosc numai Biblia ca singură călăuză și dreptar de credință. Cred în Sfânta Treime, dau o mare atenție păcatului, recunosc păcatul strămoșesc și răscumpărarea făcută de Iisus Hristos, au ca zi de odihnă și sărbătoare

Duminica, prăznuiesc Nașterea Domnului, Învierea Domnului și Pogorârea Duhului Sfânt. DAR:

- nu admit Harul izbăvitor al Sfinților Taine;
- afirmă că botezul are doar un rol simbolic;
- nu admit botezul pruncilor;

- nu vor să audă de mântuire prin Biserică și de mijlocirea preoților (comunitățile aleg prin hotărâri așa-ziși episcopi pentru conducere);

- resping Sfinții, icoanele și pomenile pentru cei morți;
- cred în două Învieri de Apoi.

Primii baptiști din România nu au fost români, ci străini de neam și țară, și au fost sprijiniți intens de unguri. Iată ce scria deputatul ungar Alway Oliver în ziarul *Ardi Kozlony*, în 1913: „Chestiunea națională românească ar trebui dezvoltată, în așa fel ca poporul român să fie dezlegat de sub conducerea preoților români. E mare însemnătate faptul că chestiunea românească, cel puțin în parte, poate fi rezolvată cu ajutorul baptismului. Baptismul poate ajunge la cuceriri de necrezut în județul Arad...” Nu este de mirare că primii predicatori baptiști printre români au fost ungurii.

Înființarea cultului este legată de Karl Scharschmit (1856), Augustine Leibig (1865 - București) și Autal Novak (1875 - Salonta - Bihor)

Este evident că „Biserica” baptistă nu este doar o grupare a unor oameni care au rățacit de la Adevăr sau care n-au cunoscut niciodată Adevărul, nu este doar o „banală și inofensivă” sectă, ci este vrăjmașă atât a lui Hristos și a Bisericii Sale, cât și dușman al neamului românesc - și al tuturor neamurilor!

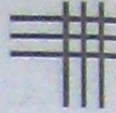
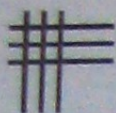
Deși baptiștii au fost recunoscuți de Stat, după 1928, ca „Asociație Religioasă”, iar astăzi sunt recunoscuți oficial drept „cult creștin”, sunt, de fapt, anticreștini!

Așa cum observă și preotul Gh. Calciu-Dumitreasa în cartea „Homo Americanus - o radiografie ortodoxă”, „Religia creștină a devenit ținta tuturor atacurilor care, deși par a veni din direcții diferite, se vede bine, pentru cine este atent, că sunt concertate de o grupare ocultă care urmărește distrugerea creștinismului (...)” (pg. 104)

Dintre marile rățaciri ale baptiștilor cea mai gravă este negarea Sfintei Taine a Preoției, deoarece fără preot nu se pot

(continuare în pag. 14)

Emanuel Stefaniu, Craiova

ÎNȚRE LUMEA LEGIONARĂ ȘI LUMEA COMUNISTĂ

(...) **Nationalismul NU se definește prin o atitudine agresivă și războinică, sau ca un șovinism provocator sau ca o susceptibilitate bolnăvicioasă în mândrie.**(...)

Am crede chiar că o împăciuire este mai lesne de înfăptuit între două națiuni disciplinate prin spirit naționalist, pentru următoarele motive:

1) își întemeiază discuțiile pe aceleași norme de apreciere;

2) pentru o reală împăcare se cere, în prim rând, curaj, hotărâre și autoritate conducătorilor care tratează, și aceste condiții nu se află decât în țările sub regim naționalist. (...)

Este deci fals că naționalismul înseamnă învrăjbire și război între națiuni.

Trebuie bine înțeleasă diferențierea ce există între acest spirul naționalist și imperialismul mercantilist, imperialismul care a. cucerit, asuprit și împilat atâtea popoare pe pământ. (...)

Noi, în lumea legionară, fără a face apologia superiorității unei rase asupra alteia, considerăm că în urma unui trai secular laolaltă, în urma ambianței și influenței cerului și pământului local, în urma vicisitudinilor și tiparului istoriei, s-au produs anumite virtuți ale naturii și ale sângelui românesc.

Vrem un om românesc bine diferențiat, făcut din sevă și din cenușă sau pulbere românească, un om crescut sub îngăduința cerului nostru, în lumina și în căldura soarelui românesc, un om cu făptura și simțurile născute și hrănite în cântarea naturii și pământului strămoșesc.

Acest patrimoniu ancestral, aceste aptitudini și valențe românești vrem să le păstrăm și să le majorăm. (...)

Toate aceste considerații nu sunt luate în seamă de comuniști, deoarece ei nu admit utilitatea valorilor morale și disprețuiesc însăși însemnătatea umană a omului. Comuniștii vor un tip de om unic, universal, supus unor norme de cugetare și de apreciere generală, înrăuit de o civilizație omogenă și egală pretutindeni, un produs uman internațional, fără deosebire de sânge, de religie sau de Cămin. Comuniștii nu iau în considerare decât valoarea de randament a omului, valoarea sa de aport și de contribuție materială la înfăptuirile lumesti.

Comuniștii nu-și pot permite să impună societății legi morale și discipline sufletești, deoarece ei nu cred în suveranitatea sufletului asupra materiei și dimpotrivă, consideră sufletul în totul robit materiei care îl modulează după legile determinismului marxist. (...)

Naționalismul vrea o colectivitate națională unitară, solidară, monolită. Internaționalismul cere lupta clasei proletare din toate țările contra clasei burgheze. Lupta de clasă constituie clementul primordial în strategia comunistă pentru dobândirea puterii în stat. (...)

CUM SUNTEM

(...) Am mai afirmat această convingere: **firea Românilor de acum este slujită de câteva cusururi care macină puterea Neamului nostru** de a înainta spre mărirea și de a se înălța spre culmile istoriei. Printre aceste cusururi sunt: **îngăduința, repulsiunea pentru efort, pasivitatea în reacțiuni, resemnarea, moliciunea, iertarea, slăbiciunea memoriei.** (...)

Îndeletnicirea și grija superioară a creștinului legionar este de a-și servi neamul; de a mângâia și vindeca rănila și durerile Românilor, de a împărți frățeste împreună munca datorată de toți, de a păstra pentru fiecare Român, după merit, binefacerile și comorile românești, de a duce împreună, fără iertare, fără blândățe, bătaia împotriva celor care vrăjmășesc pe Dumnezeu și împotriva tuturor acelor care dușmănesc românismul, destinul nostru, sănătatea, deșteptarea și aptitudinile de glorie ale Nației noastre. (...)

Însă Românul nu este cu desăvârșire conștient de participarea sa la viața suverană a unei colectivități cu destin superior ursitei sale vremelnice. El nu se simte titularul cu răspundere al unui rost, al unei datorii și al unui drept, ca parte a unei obște nemuritoare, a cărei grijă și mândrie trebuie să le poarte alături de toți ceilalți semeni ai săi. **Fiecare Român lasă România în grija altora.** (...)

Fii fericiți și împăcați chiar dacă trupurile voastre vor fi sfărțate în bucăți. Vor rămâne săpate în gila țării pătămirea noastră și revoltătoarea răstignire a atâtor vieți însetate de vis legionar. Durerile voastre vor exploda chiar îngropate sub palate de beton și sub marele zgomot înstrăinat al actualităților și al chiverniselilor grăbite și va dăinui, întipărită pe bolțile glorioase ale cerului românesc, privirea voastră nestrămutată, oglindind vedenia zărilor revoluționare.

Ar fi un act de sărăcie, de micșorare și de vulgarizare a făpturii omenești, de a despuia omul din personalitatea sa națională, de întinderea de glorie atribuită activității naționale, de spațiul de creație pus la dispoziția aptitudinilor și culturii naționale.

Familia, Biserica, Nația, Corpurile Naționale, profesionale sau muncitorești, sunt atâtea înăvături și ocrotiri ale singurătății și a goliciunii omului, atâtea paze ale sensibilității sale și ale izolării sale neputincioase. (...)

ROMÂNISMUL NOSTRU

(...) **Românul de azi are o fobie, o repulsiune bolnăvicioasă față de orice opunere sau ciocnire mai violentă cu adversitățile vieții.**

Această teamă de izbire, această alunecare spre facilitate împing tralul românesc de acum pe căile de minimă rezistență, pe căile piezișe și întortocheate care ocolesc obstacole, căile lingușelii, ale mișelilor din umbră, ale tranzației, ale compromisurilor sufletești ale târguieilor de conștiință, și ne târăște spre atitudinile de „sărut mâna” și de lichelism.

Trebuie să sfârșim odată cu tradiția asiatică care cere răbdare de vite și spinări încovoiate sub biciul stăpânirii!

Vrem să înlăturăm din amintirea sufletului românesc imaginile care îl micșorează, imaginile debilitante și deprimante de încălcare, de strivire, de împilări ale norodului românesc, imaginile ispravnicilor neomenoși, imaginile gloatelor pustiitoare turcești și căzăcești.

Să sfârșim odată cu resemnarea învinsului!

De vrem să fim învingători, să ne învingem întâi firea noastră de astăzi, atât de greu apăsată de seculare amintiri de robie și de servilism!

Prima noastră izbândă va fi să deșteptăm din amorțeală Nația românească. Să găsim leacul năravurilor iobăgiei.

Trebuie ca românul să se simtă odată, fie numai câteva zile, fie numai câteva ceasuri, stăpân asupra lui și peste cele care îl înconjoară! (...)

Avem deci să ne desprindem de moravurile și de influențele turcești, rusești, grecești, ungurești, franțuzești, de obiceiurile de gândire și de simțire ale străinilor. (...)

Românul s-a obișnuit să-și restrângă nevoile și, din nefericire, și-a dezvoltat energia mai mult în aptitudini de rezistență pasivă, decât în însușiri de activitate. El are cusururile unui temperament format printr-o lungă adaptare a unor eforturi reduse la o hrană insuficientă.

Să nu credeți însă că firea românului este molatică și fleșcăită, prin predestinație! Plăeșii voinici și încruntați ai lui Ștefan cel Mare, cred că ar privi cu dispreț pe urmașii lor de astăzi, abrutizați de alcool, da înșelăciuni, de boli trupesti și sufletești.

Cu substanța românească se întâmplă o poveste asemănătoare celeia a bobului de grâu din mormântul lui Tutankamon. Acest bob de grâu, scos la lumină după câteva mii de ani, a început să dea spic.

Românul mai păstrează în adâncurile lui valențele românești acoperite de multe apucături și cusururi străine. Aceste valențe așteaptă numai un climat românesc spre a germina.

Românul de mâine va avea să se lepede de următoarele năravuri: îngăduința, șmecheria, incorectitudinea, repulsiunea pentru efort, pasivitatea în reacțiuni, resemnarea, dorința de câștiguri lesnicioase și repezi, dorul după o viață tihnită - în genere calitățile burgheze. Toate aceste feluri de purtare micșorează sau chiar anihilează vigoarea revoluției naționale.

Păziți-vă, camarazi, de aceste defecte, dar mai cu seamă vreau să strig: **Păziți-vă de lepra trădării!**

Cu stigmatul rușinii în suflet, trebuie să admitem că cei mai vrednici eroi ai neamului nostru au murit trădați. O spun deoarece astfel de bube se vindecă la soare și în curată lumină.

Trădarea mănjește cele mai frumoase pagini din istoria nației românești. Trădat a murit Mihai Viteazul, trădat au murit Horia, Cloșca și Crișan, trădat a murit Tudor Vladimirescu.

Gândiți-vă ce chin, ce sugrumătoare amărăciune au pățit oamenii aceștia care, dând totul pentru Nația lor, s-au văzut opriți în înfăptuirea marelui lor vis românesc, vânduți și îmbrânziți la moarte de Români!

Cu o tragică regularitate, de câte ori Nația românească a început să respire, a fost doborât prin trădare Românul care a îndrăznit să vrea și să trezească o suflare românească pe ogorul românesc.

Mă întreb dacă această vină a trădării nu este greul păcat pe care îl ispășește de atâtea veacuri Neamul românesc.

Gândiți-vă care ar fi fost desfășurarea istoriei românești, dacă Tudor Vladimirescu nu ar fi fost omorât, vândut de Români? Oare credeți că, de ar fi trăit, Tudor Vladimirescu nu ar fi înstăpânit învățămintele sale de mândrie și de cinste în această țară, și credeți că am mai fi cum suntem astăzi, un biet neam îndobitocit și iobăgit?

Acum, în vremurile noastre, trădarea a devenit o industrie rentabilă. Se creează pepiniere de trădători. Se cultivă cu premeditare și cu știință bacilul trădării, cum se cultivă ciupercile cu gunoi. Mediul românesc de astăzi, spre rușinea noastră, încurajează și permite creșterea și propășirea trădătorilor. (...)

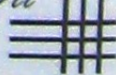
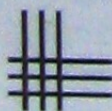
Trebuie răsculat dinamismul acestui neam și dezmoțită firea sa blândă și iertătoare, trebuie promovat prin cuvinte, prin pilde, modelul eroic neînfricat, firea impulsivă, combativă, a cărei vitalitate să crească în proporție cu adversitatea întâmpinată, și a cărei străduință încăpățanată să sporească pe măsura obstacolului.

Apoi trebuie să ne dezvoltăm să trăim în prezent; trebuie să prindem gustul silințelor lungi, al eforturilor fără remunerație imediată, al realizărilor îndepărtate.

Acestea sunt însușiri de adaptare la stările de astăzi, însușiri vitale pentru salvarea existenței românești. (continuare în numărul viitor)

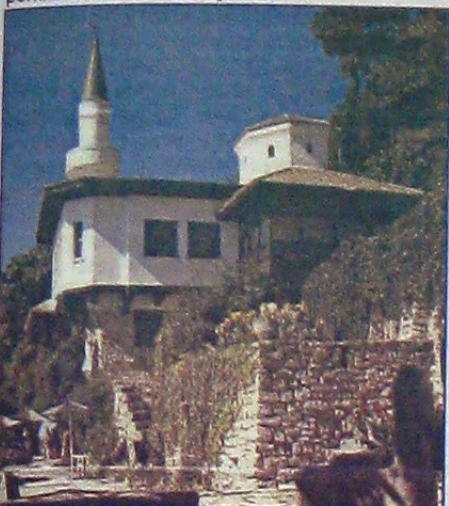
NOTĂ: În pag. 15 a revistei publicăm câteva repere biografice Alecu Cantacuzino.

Pagină realizată de Cuibul "Vestitorii"

principal al oraşului. În Balcic existau trei statui care reprezentau pe cea de-a doua regină a României: una aflată la marginea şoselei, în cartierul ce-i purta numele, a doua se afla în curtea unui liceu (care a fost demolat), iar cea de-a treia, cea mai frumoasă, era amplasată într-o firidă, vis-a-vis de fosta Primărie (o superbă construcţie interbelică, azi muzeu). Regina având un voal pe umeri şi un buchet de flori în mână (acum, în locul acestei statui se află o altă statuie din piatră care reproduce pe actorul sofiot Constantin Kisinov, decedat pe aceste meleaguri în 1965, în urma unui accident de maşină).

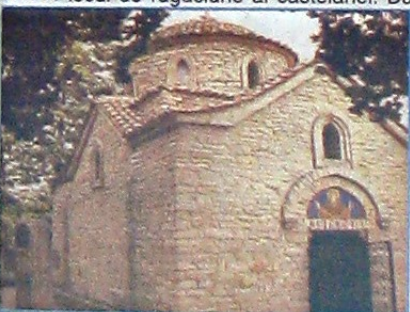
Străzile în pantă duc toate la Mare. De-a lungul falezei se întind vile superbe, una mai frumoasă decât alta. Ghida mea de acum 15 ani mi-a arătat vila lui Nae Ionescu, a unui austriac Krepler, a fostului primar din perioada interbelică, Octav Moşescu, şi ale altora cărora nu le mai ţin minte numele. Pe una dintre acestea erau scrise, cu litere mari, versuri din Mihail Eminescu care avea şi el o statuie pe malul mării: poetul naţional era reprezentat stând pe o bancă şi citind o carte. Vila superbă, cu camere mari, este astăzi un minunat loc estival de odihnă pentru actorii de teatru şi cinema.

„Gândirea”, şi Popa Trandafir.

În 1990, când am vizitat **Palatul**, neglijenţa şi nepăsarea pusese demult stăpânire pe aceste locuri: în multe locuri treptele de piatră erau degradate, micile uşi din fier forjat erau scoase din balamale, geamurile mari erau sparte, feronieria care câptuşea plafoanele teraselor era ruginită şi atârna din cauza infiltraţiilor, iar superbul edificiu nu se putea vizita. Lacăte mari şi ruginite se aflau la toate geamurile.

O alee pietruită, flancată de trandafiri roşii şi albi, ducea la **Biserica Stella Maris**, locul de rugăciune al castelanei. Dar şi aici, în faţa biseriţei, inima mi s-a făcut mică, m-a cuprins indignarea: crucile de la intrare, din piatră, cu inscripţii slave, vechi de peste două secole, stăteau gata-gata să cadă, clopotniţa din lemn de stejar era într-o stare asemănătoare, clopotul din bronz, donat reginei de comandorul Eugen W. la 15 aug. 1932, era crăpat şi nu avea limbă.

Aşa arăta **Palatul** de la Balcic în urmă cu 15 ani şi eram curios să văd dacă situaţia nefastă de

atunci s-a remediat.

Cele mai multe maşini din faţa parcului erau din România şi m-am bucurat în sinea mea, văzând interesul conaţionalilor pentru acest petic de pământ care a aparţinut odinioară României.

Un indicator în limba bulgară îţi arată drumul până la **Grădina Botanică**, iar un altul, cu litere mai mici, la **Palat**: simplu, fără să-l nominalizeze - „Kompleks Dvoret” (**Complex „Castelul”**). Preţul de intrare este discriminativ: o leva pentru bulgari, pentru români cinci leva. La intrare, multe chioşcuri cu suveniruri, unele chiar africane...

Grădina Botanică îngrijită, excentrică, creată de Jules Jeannys special pentru Regină, te copleşeşte. Acoperă în mare parte un perete de deal, înalt de

4 m., câptuşit cu piatră roşie, circulaţia făcându-se pe scări şi pe culoare de lemn. **Grădina lui Allah** - cum se numeşte de fapt parcul - te uluieşte prin bogăţia ei, florile şi copacii fiind aduşi din Asia şi America, iar colecţia de cactuşi de pe o alee largă, este unică în Europa. O cărare duce spre **Podul Suspinelor**, unul dintre locurile favorite de relaxare ale Majestăţii Sale, iar sub acesta te vrăjeşte o cascadă cu zgomotul ei şi cu stropii de apă argintii pe care îi împrăştie.

Şi **Palatul** a fost acum renovat, se poate vizita, ca şi anexele. La intrarea în **Palat**, un pliant gros prezintă cele mai reprezentative plante din **Grădina Botanică**, iar un altul, doar de câteva pagini, prezintă **Palatul** despre care se specifică lapidar doar că a aparţinut Reginei Maria a României.

Pe pereţi se află fotografii alb-negru, reproduceri coşcovite şi îngălbenite după originalele aflate în Ţară. Dezolant, dezamăgitor. Nu conving pe nimeni, nu sunt însoţite de explicaţii, „ghida” de la uşă e numai pe post de paznic şi nu cunoaşte decât limba bulgară. Nişte jeguri de mobilă din perioada interbelică, care probabil au stat prin podul vreunei familii mai înstărite de bulgari, se vor a fi „autentice” - lucru greu de crezut. Baia era, foarte probabil, din marmură, şi nu din fontă, aşa cum se prezintă acum. Atât se vizitează: o singură cameră şi o baie. Restul camerelor din **Palat** prezintă o expoziţie de picturi, cu vânzare, obiecte bulgăreşti de artizanat. Sau sunt ... pur şi simplu, închise!

Mica Biseriţă Stella Maris era închisă - nu am putut să vedem dacă frescele au fost sau nu refăcute. Probabil însă că nu...

Se ştie că prin testament Regina Maria a dorit ca inima ei, atât de îndrăgostită de Balcic, să fie pusă într-o nişă a **Biseriţei**, lucru ce s-a întâmplat în 1938.

Acum nişa este goală, deoarece în toamna anului 1940, după cedarea Cadrilaterului, ofiţerii români de pe distrugătorul „Regina Maria” au luat din nişă urna cu inima Reginei pentru a o duce pe pământ românesc, la **Castelul de la Bran**. Pentru că Regina Maria, deşi s-a născut în Anglia, a fost o mare iubitoare a poporului român, o adevărată Regină a lui!

Discutând cu numeroşi turişti români, toţi măhniiţi de felul cum se prezintă actualmente **Palatul Regal** din Balcic, am aflat de la două persoane că splendidul obiectiv ar aparţine în continuare Statului Român, fiind în subordonarea directă a **Ministerului Culturii**.

Îmi fac mea culpa dacă lucrurile nu stau aşa, dar ce împiedică **Ministerul Culturii** să transforme **Palatul** într-un muzeu aflat în afara graniţelor ţării, de prim rang?!

Era aşa de greu să se facă fotocopii mari şi de bună calitate după publicaţiile şi documentele referitoare la Casa Regală, aflate în patrimoniul **Academiei Române**?

Au apărut în ultimii ani cărţile amintiri ale Reginei Maria. De ce acestea nu au fost trimise la Balcic şi expuse în vitrine?

De ce nu se tipăresc în limba română ghiduri de prezentare care să fie puse la dispoziţia vizitatorilor?

De ce nu se insistă ca **Palatul** să aibă pe frontispiciu numele Reginei Maria, aşa cum, de pildă, în Bucureşti, un bulevard central poartă numele revoluţionarului bulgar Hristo Botev?

De ce nu se încurajează excursiile de o zi cu elevii din localităţile din apropierea Balcicului (Constanţa, Tulcea, Ialomiţa, Călăraşi, Bucureşti, Giurgiu)?

Dacă nu ne aparţine **Palatul**, de ce nu facem demersurile necesare ca să-l redobândim, aşa cum şi noi retrocedăm proprietăţilor în drept obiectivele naţionalizate, chiar dacă adăpostesc sedii de ambasade, spitale, locuinţe, biserici, şcoli? Doar Bulgaria şi România vor intra, „mână de mână”, la 1 ian. 2007 în Uniunea Europeană, nu? Sau mergem pe „teoria” păguboasă, să „închidem ochii” şi, indiferent de situaţie, „să ne avem bine” cu vecinii?

CAPUL CALIACRA

Părăsesc Balcicul cu un gust amar şi mă îndrept spre **Capul Caliacra**. Trec prin oraşelul **Cavarna**, flancat, de-o parte şi de alta a şoselei, de blocuri socialiste cu pereţi din prefabricate cenuşii. De aici

ajung repede la **Capul Caliacra**, o curiozitate a naturii, o limbă de pământ lungă de 3 km şi lată de nici o sută de metri, cu pereţi roşii, stâncoşi, abrupti, ce s-a încumetat să străpungă Marea Neagră.

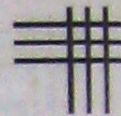
Vântul se joacă cu părul meu, îmi dă jos bascul: este fieresc, deoarece mă aflu departe de ţarm, în „largul mării”. Simt mirosul sărat al aerului. Privesc cu nesaţ, de la înălţimea de circa 40 de m., cum valurile mării îşi revarsă argintul în înfruntarea permanentă cu roca dură.

Mă gândesc cu tristeţe că în urmă cu 50 - 60 de ani aici existau foci în mare număr. De ce oare nu mai sunt? Să fie vorba despre neglijenţa organelor locale de a aduce altele din ţărmurile nordice sau despre poluarea apei?

Merg până la capătul micii peninsule Caliacra şi văd un Obelisc relativ nou aşezat, în urmă cu 4 ani. Îi este dedicat amiralului rus Usakov care, în 1791, „a învins aici flota otomană, într-o mare bătălie navală, salvând astfel creştinătatea”. Acesta să fi fost adevăratul scop al generalului rus, salvarea creştinătăţii? Cred că nu, deoarece două decenii mai târziu, în anul 1812, Basarabia a fost alipită Imperiului Rus, iar Țările Române ocupate până în 1829, în condiţii de cruntă exploatare, până la pacea de la Adrianopol. Pentru faptele de vitejie, **Biserica Ortodoxă Rusă** l-a canonizat pe amiralul rus. **Lista canonizaţilor creştini din întreaga lume, făcuţi pe bandă rulantă, an de an, poate concura cu o carte de telefon.**

Am avut însă şi o surpriză care m-a bucurat: la numai 2-3 m. de terminal, o statuie mi-a atras atenţia prin semnificaţia ei: un arcaş lungit scrutează marea. Opera - aici este surpriza - este a remarcabilului sculptor român Boris Caragea (şi a fost amplasată aici în 1964).

Istoria, orice s-ar întreprinde, nu poate fi ştersă cu buretele...

O ENIGMĂ: MOARTEA GEN. GH. AVRAMESCU

Camaradul senator legionar *Mircea Bulgărea* ne-a adus recent o fotografie care-l reprezintă pe **generalul GHEORGHE AVRAMESCU, eliberatorul Ardealului**, în Crimeea, în 1943, împreună cu câțiva membri ai familiei sale. Combatant pe frontul de est, *Mircea Bulgărea* l-a cunoscut bine pe General, pe care l-a caracterizat ca fiind un **desăvârșit comandant** din toate punctele de vedere, inteligent, cu judecată logică, având curajul răspunderii, calm, ponderat, cu mult sânge rece.

Pornind de la această fotografie, prezentăm succint reperele cele mai importante din **activitatea militară a renumitului general**:

Născut în 1884 la Botoșani, a urmat Școala Militară de Infanterie și Cavalerie (1906 - 1908), apoi Școala Superioară de Război, sublocotenent în 1908, general de brigadă în 1936, general de divizie în 1940, general de corp de armată în 1942, general de armată în 1945.

A avut funcții importante: Comandant al Corpului Vânătorilor de Munte (1941 - 1943), Comandant al Corpului 3 Armată (1943 - 1944), Comandant al Corpului 6 Armată (1944), Comandant al Armatei a IV-a care a recâștigat Ardealul (1944 - 1945).

Vreau să mă opresc puțin mai mult asupra morții acestui mare general român:

La 2 martie 1945, ora 13, a fost chemat în Cehoslovacia de gen. Iomocenکو împotriva căruia lupta marea sa unitate. Aici a fost arestat de către securitatea sovietică, iar soția sa, Adela, una din fiicele sale (măritată Sturza), un nepot și o nepoată, precum și alte câteva persoane din familie, au fost înștiințate să se reîntoarcă în România și să meargă la Sibiu, unde urmau să se întâlnească cu Generalul Avramescu care urma să fie pensionat. Îmbarcându-se în patru mașini, soția generalului a fost arestată pe drum și transportată cu un avion special la Moscova, unde a stat în închisoare timp de 11 ani, până în 1956, când a fost repatriată. Fata sa, Felicia Sturza, care avea un fiu în vârstă de 11 luni, s-a sinucis imediat în momentul arestării, 6 martie 1945.

Ce a declanșat această tragedie familială? Agenții dublii și organele de spionaj sovietice au fost informate că generalul Avramescu nu vedea cu ochi buni conlucrarea cu armata sovietică și că era un mare naționalist anticomunist.

Generalul român luase o atitudine fermă contra ordinelor comandamentului sovietic care, în sept. - oct. 1944, la insistențele gen. Trofimenko, trebuia să

cucerească o puternică poziție germană pe pantele dealului Sângeorgiu, prin atacul frontal al diviziilor române (atac care a produs acestora mari pierderi).

Din liniile comandate de gen. Gh. Avramescu a decolat avion cu tricolorul român, în avion aflându-se *Andreas Schmidt*, conducătorul Grupului Etnic German din România și *Const. Stoicănescu*, omul de încredere al lui *Horia Sima*, aceștia încercând să ajungă în Germania. Avionul a fost însă interceptat și doborât de sovietici. La martie 1945, prin dispozitivul Armatei a IV-a - comandate de gen. Avramescu - au trecut în dispozitivul german ginerele generalului, *Ilie Vlad Sturza* (fiul fostului ministru legionar de Externe din 1940) și aviatorul legionar *Andrei Costin*.

În memoriile sale ("Guvernul național român de la Viena") *Horia Sima* face mare caz de atitudinea lui Gheorghe Avramescu, ba declarând că acesta ar fi fost gata-gata să treacă de partea Germaniei după 23 aug. 1944 - lucru total fantezist, ba contrazicându-se singur și declarându-se dezamăgit că Generalul "șovăia". Cert este că Avramescu, ostaș de carieră, mare comandant și naționalist, și-a dat seama de utopia așa-zisului "un 23 august invers" (ca la un eventual contraatac german, Armata a IV-a Română să întoarcă armele și să treacă de partea germană).

Dar ce s-o fi întâmplat cu Generalul Avramescu imediat după arestarea lui? Nu s-a știut nimic până în 1963, el nu a mai ajuns să fie anchetat și închis la Moscova. Până și acel an autoritățile sovietice au precizat că a murit pe câmpul de luptă în Cehoslovacia, omițând arestarea lui de către organele de securitate.

La insistențele familiei sale, Ministrul de Justiție sovietic a precizat că a decedat împreună cu cei ce-l escortau în apropierea orașului Iasbereni, în urma unui bombardament german, oferind și o fotografie reprezentând "mormântul generalului".

Până la studierea tuturor documentelor esențiale, în special cele rusești, „cazul Avramescu” rămâne, categoric, deschis pentru cercetări istorice.

Adăugăm că, dacă s-ar fi întors nevătămat în țară, gen. Gheorghe Avramescu ar fi înfundat pușcăriile comuniste, cu certitudine, ca și alți generali români: gen. *Piki Vasiliu* (mort în detenție la Jilava, în 1946), gen. *Aurel Aldea* (mort în 1949, la Aiud), gen. *Radu Korne* (1949 - Văcărești), gen. *Nicolae Ciupercă* (1950 - Văcărești), gen. *Iosif Iacobici* (1952 - Aiud), gen. *Constantin Panazi* (1958 - Rm. Sărat) - și alți camarazi de arme.

Emilian Georgescu

EPIGRAME ȘI VERSURI

LUMINI ȘI UMBRE

Când cercetăm trecutu-ndepărtat
Surprinde mai ales anomalia:
La Troia știm noi ce s-a întâmplat,
Dar nu și-n '89, în România!

STRĂINULE

Străinule, când ai venit
La noi, era-ntr-o zi de vară.
Și-mi amintesc că te-am primit
Să-ți faci un rost la noi în țară.

Ca oaspete eu te-am tratat,
Cum cere datina străbună,
Și stând la masă eu ți-am dat
Atunci bucata cea mai bună.

Și de atunci am tot ascuns
Durerea care mă apasă,
Când mă gândesc că am ajuns
Să fiu străin la mine-n casă!

Străinule, când ai voit
Să scapi de-a gândului povară,
Ți-am dat și ultimul chibrit,
Ți-am dat și ultima țigară.

Și despre multe am vorbit
Ca oamenii, când stau la masă,
Dar nu credeam că ai venit
Să fii stăpân la mine-n casă.

ALEGERILE

Problema este complicată
Spun unii din alegători:
Votezi la patru ani o dată
Și te căiești de mii de ori!

Victor Macarevici

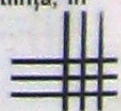
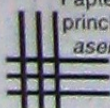
PERICOLUL SECTELOR - BAPTISMUL (continuare din pag. 11)

săvârși Sfintele Taine, iar fără acestea nu există mântuire, pentru că: "Adevăr grăiesc vouă: Oricâte veți lega pe pământ, vor fi legate și în Cer, și oricâte veți dezlega pe pământ, vor fi dezlegate și în Cer." (Sf. Evanghelie după Matei, 18, 18; Sf. Evanghelie după Ioan, 20, 22). Nu degeaba Sf. Ioan Hristotom spunea că fără preot nu există mântuire. Acestora le-a dat Hristos-Dumnezeu puterea de a ierta păcatele celor ce vor mântuirea sufletelor (Ioan 20, 19-23; Fapte 19, 18). Prima țință a acestor vrăjmași sunt preoții, conform principiului că *dacă vor bate păstorul, se vor risipi oile; procedează asemeni evreilor care credeau că, omorând pe Hristos, vor scăpa de Omul*

care le tulbura viața lor păcătoasă, le strica afacerile și le zădărnicea politica.

Un lucru foarte interesant de remarcat este că, după învățătura lor, toți credincioșii bapțiști se declară a fi preoți (!?)

Dumnezeu, prin gura Apostolilor, ne-a cerut să ne ferim de eretici: "să nu-l primiți în casă și să nu-i ziceți <<bun venit>>. Căci cel ce-i zice <<bun venit>> se face părtaș la faptele lui cele rele". (Ioan, 9, 10), iar Biserica noastră ne spune să nu citim cărți neortodoxe (sectante) pentru a nu cădea, din neștiință, în necredință.

ALEXANDRU (ALECU) CANTACUZINO

1901 - 1939

Avocat, doctor în Drept, diplomat, publicist

Print; descendent al uneia dintre cele mai alese și glorioase familii domnitoare românești
Comandant legionar al Bunei Vestiri (cel mai înalt grad legionar), șeful Corpului Moța-Marin
Parlamentar pe listele Partidului Total Pentru Țară

Născut în comuna Ciocănești, jud. Ilfov

Licențiat în Drept (București), cu studii la Paris și Haga (Academia de Drept Internațional)

Șef de cabinet la Ministerul Afacerilor Externe al României (1926-1927), secretar de legăție și însărcinat cu afaceri al României la Haga și Varșovia

Colaborator la prestigioase reviste românești: *Convorbiri literare*, *Axa*, *Cuvântul studențesc*, *Vestitorii*, *Libertatea* ș.a.

Șeful șantierului pentru construcția Casei Verzi din București Noi (1933); unul dintre cei mai apropiați colaboratori ai Căpitanului, prezent din primii ani în lupta legionară; unul dintre organizatorii Congreselor Studențești de la Craiova (1935) și Tg. Mureș (1936)

A luptat în Spania contra bandelor bolșevice, împreună cu echipa legionară condusă de gen. Gh. Cantacuzino-Grănicerul, fiind decorat de gen. Francisco Franco

Comandant legionar al Bunei Vestiri (cel mai înalt grad legionar), șeful Corpului Moța-Marin (din 1937), pentru care a elaborat un regulament. (Corpul Moța-Marin era proiectat să fie o unitate combativă de elită a Mișcării, formată din max. 10 000 legionari tineri, până la 30 de ani). Având în vedere desășurarea ulterioară a evenimentelor - marea prigoană din anul următor, Corpul Moța - Marin a rămas în stadiul incipient.

Parlamentar pe listele Partidului Total Pentru Țară la alegerile electorale din dec. 1937.

Scrieri (articole):

Cum suntem - Tipogr. "Comigel", Sibiu, 1934;

Românul de mâine - București, apr. 1935 (ediția a II-a - Institutul de Arte Grafice "Eminescu", Buc., 1937);

Între lumea legionară și lumea comunistă - București, 1935;

Românismul nostru - Institutul de Arte Grafice "Eminescu", București, martie, 1936;

Pentru Christos (amintiri de pe frontul din Spania) - București, martie 1937.

După condamnarea lui Corneliu Zelea Codreanu la 10 ani închisoare în iunie 1938, prințul Alexandru Cantacuzino a fost trimis în judecată de regimul carlist împreună cu alți 18 fruntași ai Legiunii și condamnat la 9 ani închisoare, într-un proces trucat grosolan, fără

probe.

A evadat cu prof. univ. Vasile Cristescu, în timp ce erau transportați din lagărul Miercurea Ciuc la Jilava și a condus Comandamentul legionar "de prigoană", împreună cu prof. univ. Vasile Cristescu, urmând linia non-violenței trasată de Căpitan, și opunându-se ordinelor de violență date de omul de legătură în teren, Horia Sima.

Rearestat în septembrie 1938.

Asasinat de autorități în noaptea de 21/22 sept. 1939, în masacrul elitei legionare, la Râmnicu Sărat.

Achitat post-mortem și reabilitat prin rejudicarea, în 1940, a procesului trucat din 1938.

Hronic Legionar - Mai

1922 - înființarea Asociației Studenților Creștini de către Corneliu Zelea Codreanu (iași) (20 mai)

1924 - înființarea Frăției de Cruce (la Iași) (4 mai)

- înființarea primei tabere de muncă din țară, la Ungheni, sub conducerea Căpitanului (8 mai)

- Corneliu Zelea Codreanu este maltratat împreună cu alți 50 tineri care lucrau la grădina de zarzavat din Ungheni, de către poliști conduși de Manciu (31 mai)

1925 - Corneliu Zelea Codreanu este achitat pentru împușcarea lui Manciu (26 mai)

1927 - Corneliu Zelea Codreanu se întoarce de la studii, din Franța, împreună cu Ion Moța, încercând refacerea LANC (18 mai)

1933 - constituirea echipelor de propagandă legionară, dispuse să meargă cu sacrificiul până la moarte, fapt pentru care s-au intitulat "Echipa morții"; din aceste echipe au făcut parte și martirul legionar Sterie Ciumetti, preot Ion Dumitrescu-Borșa ș.a. (1 mai)

- apare "Cărticica șefului de cuib" - Corneliu Zelea Codreanu, sub titlul "Fascicola legionarului" (9 mai)

1934 - deschiderea taberei legionare de muncă din Giulești (cărâmidărie și grădină de zarzavat) (15 mai)

1936 - deschiderea taberei legionare de muncă de la Rădăuți sub conducerea senatorului legionar prof. univ. sociolog Traian Brăileanu; s-a construit biserica "Arhanghelul Mihail" (1 mai)

- Căpitanul ia atitudine publică față de politica nefastă a lui N. Titulescu de apropiere de Moscova: "De vor intra trupele rusești pe la noi și vor ieși învingătoare în numele diavolului, cine poate să creadă, unde este mintea care să susțină că ele vor pleca de la noi înainte de a ne sataniza, adică bolșeviza? Consecințele? Inutil a le discuta." ("Circulări și manifeste") (30 mai)

1938 - Căpitanul este condamnat la 10 ani muncă silnică către un tribunal militar format din ofițeri cu cazier, printr-un proces rămas în analele Justiției ca trucaj grosolan, fără probe (pentru deținerea câtorva acte emise abuziv, sub titlul "confidențial", de către Jandarmerie și Prefectură, acte prin care se cerea subordonaților acestora prigonirea ilegală a legionarilor). (27 mai)

Concurs

"ISTORIA CENZURATĂ DE GUVERNELE ROMÂNEȘTI"

- premii în cărți -

Condiții de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, se pot da telefonic sau personal, la sediu, până la data de 10 a lunii următoare apariției revistei. Premiile se vor ridica de la redacție.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII APRILIE: "Numiți câteva diferențe majore între legionarism și comunism"

a fost dat de trei persoane: Robert Grățianu din București, 24 ani, Emanuel Ștefaniu din Craiova, 24 ani, și Anghel Bogdan din București, 29 ani, fiecare dintre aceștia câștigând câte un exemplar din cartea "Total pentru Țară, Neam și Dumnezeu" de Tudor Cucu.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

Legionarismul și comunismul sunt diametral opuse, între aceste două ideologii fiind o diferență ca de la Cer la pământ. Nu poate exista comparație; iată de ce:

- legionarismul are la bază sufletul, iar comunismul materia (de aici derivă toate deosebirile fundamentale între cele două doctrine: legionarismul e profund ortodox, preocupându-se de înălțarea morală și cultivarea sufletului, iar comunismul e ateu și degradează omul la rol de simplă unealtă);

- legionarismul are la bază solidaritatea națională, iar comunismul - lupta de clasă;

- în statul legionar conducerea aparține elitei, în timp ce statul comunist conducerea aparține clasei proletare (selecționarea conducerii în Mișcarea

Legionară se face pe criteriul moralității, corectitudinii, vitejiei, onoarei, competenței, în timp ce în comunism singurul criteriu este politicul);

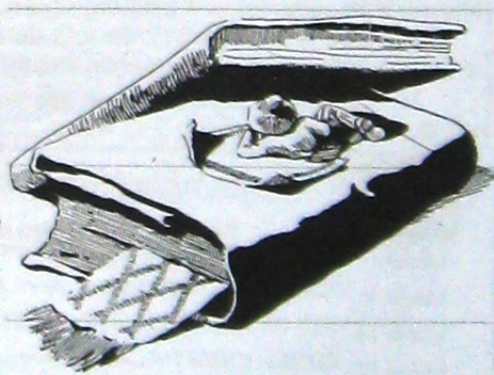
- șefii legionari sunt întotdeauna în fruntea greutăților - spre deosebire de șefii comuniști care au doar privilegii;

- legionarismul respectă proprietatea individuală, în timp ce comunismul o neagă și o desființează;

- legionarismul militează pentru monarhia constituțională, iar comunismul pentru republică (faza intermediară), vizând însă desființarea statelor;

- legionarismul are conducere autoritară, iar comunismul - dictatorială;

- legionarismul se află în slujba lui Dumnezeu și a Neamului românesc, iar comunismul în slujba intereselor internaționale de clasă.

ÎNTREBAREA LUNII MAI: Ce steag și ce emblemă are Mișcarea Legionară?

PREMIU: "Studențimea și idealul spiritual" și "Femeia și eroismul" - conferințe ținute de Radu Gyr.

Revista se difuzează la chioșcurile RODIPET din BUCUREȘTI și din toate reședințele de județ ale țării, precum și în alte localități pe care nu le mai enumerăm.

Vă rugăm cereți revista: distribuitorii n-o aflăsează!

Marin Apostol - București: Precizările dvs. sunt prețioase și tocmai de aceea le publicăm, însoțite de mulțumirile noastre: Corespondentului nostru, d-lui Marin Apostol din București, evocarea personalității compozitorului și scriitorului Nelu Manzatti din ultimele două numere ale revistei noastre i-a „răscolit” amintirile, întrucât l-a cunoscut personal pe acesta, la vârsta de 18 ani fiind angajat (ca electrician) la Societatea de Radio Difuziune, unde Director General a fost Nelu Mănzatu (între 3 oct. 1940 - 22 ian. 1941). Lucrând o bună perioadă de timp la Radio, dl. Apostol a cumpărat vol. de „Bibliografie a Radiofoniei Românești” (Ed. „Casa Radio”), și ne informează că această carte menționează faptul că între anii 1934 - 1939, se difuza săptămânal o rubrică de zece minute în care vorbea compozitorul Nelu Mănzatu despre discuri și muzică ușoară, tangou, jazz, mambo, șansonete, romane vechi românești, iar începând din oct. 1940 vorbea despre Căpitan, despre povestea creării câtorva cântece legionare.

Antonela Anton - Ploiești: Într-adevăr, ziua de 4 aprilie este o zi de doliu pentru românii supraviețuitori ai evenimentelor petrecute în urmă cu 61 de ani. Vă mulțumim că ne-ați amintit și îi informăm și pe tinerii noștri cititori: La 4 apr. 1944 avioanele anglo-americane au efectuat un raid masiv asupra Capitalei, în urma căruia au murit sub dărâmaturi 2942 de oameni, 2126 fiind răniți (905 case au fost complet distruse și 1373 avariate), iar bombardarea Ploieștilui, în aceeași zi, a făcut alte 262 de victime (plus 361 răniți și 197 case distruse). Propunerea dvs. este justă: dacă tot se vorbește de genocid - distrugerea populației civile în masă, fără justificare, dacă ziua de 6 oct. 1941 (când au început primele transporturi de evrei în Transnistria) a fost consecință a holocaustului, de ce, similar, nu ar intra în istorie și ziua de 4 aprilie 1944, ca zi a victimelor românești nevinovate?! Și la Dresda se comemorează ziua de 6 febr. 1945, când tot orașul a fost distrus de Aliați și au murit de trei ori mai mulți oameni ca la bombardamentul atomic asupra Hiroshimei. Susținem propunerea dvs., deși, teoretic, șansele sunt minime, având în vedere că vorbim de 16 ani de „procesul comunismului” care se tot amână...

Petre Caramihai - Cluj: Răspunzând la întrebarea dvs. - ce părere avem despre un articol semnat de criticul literar Matei Călinescu în revista „Apostrof” din Cluj - reproducem, mai întâi, fragmentul respectiv: „Legionarismul ortodoxist a avut originalitatea de a fi fost efectiv religios - un fenomen precursor într-un fel, fundamentalismelor religioase-revoluționare (mai ales islamice) ale vremii noastre. O altă latură care-l apropie de fundamentalism este practica teoriei mistice și <<cultur morții>> care în anumite cazuri era echivalent cu <<sinuciderea eroică>> a teroriștilor islamici ai zilelor noastre.” Se pricepe criticul literar la doctrina legionară cum mă pricep eu la textele de literatură contemporană în care este expert! Nu a existat nici o „sinucidere eroică” - adică nu a sărit în aer nici un legionar, declarând mecanismul de la dinamită! Cei care au săvârșit omoruri - și nu au fost decât două cazuri! (în vremea Căpitanului), se știe că s-au predat imediat poliției, de bunăvoie: au răspuns de propria acțiune, nu au fugit de la locul faptei. Dar dl. Matei Călinescu, un glob-trotter în regimul comunist, care a băntuit, printre altele, și pământul Indiei, pe urmele lui Mircea Eliade, își

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICOLAE BADEA (secretar redacție)
STR: VLAICU VODĂ NR. 23, BL. V39, AP. 37,
SECT. 3, BUCUREȘTI, Tel.: (021) 322 3832

dă cu părerea, dând cu bătu-n baltă. Ce să se mai ostenească să citească studii și cărți despre Mișcarea Legionară! Domnia sa trăiește, bine merci, de peste trei decenii în Statele Unite, țară care, se știe, combate naționalismul european, indiferent de forma lui. Ceea ce știe dl. Matei Călinescu sunt „rămășițe istorice” din anii de școală din „epoca de aur”, de care își aduce aminte cu greutate. Dar, așa cum am mai spus, dânsul e specialist în... compoziții!

Mihail Pop - Orăștie: Mulțumim pentru fotografia celor care reprezintă Catedrala ortodoxă din orașul dv., cu hramul Sfinților Arhangheli Mihail și Gavril. Din păcate culorile șterse și lipsa contururilor o fac nepublicabilă. Știm că monumntala catedrală a avut ctitorul pe părintele protopop Ion Moța, tatăl cruciatului modern Ionel Moța, construirea ei începând în anul 1936, cu ajutorul a 13 cuiburi legionare. Despre pictorul Catedralei din Orăștie, Dimitrie Belizarie, am reținut, din „Enciclopedia României” (editată în 1940, de către Lucian Predescu), că s-a născut în com. Domnești de lângă Câmpulung Muscel și că a studiat pictura în Italia, la Muntele Athos și în Ierusalim, fiind expert al Patriarhiei Române în ornamente și fresce bisericești. Tot pictorul Dimitrie Belizarie a restaurat pictura Patriarhiei în 1934 și a pictat monumntele religioase de prim ordin ale țării: Mănăstirea Toplița, Mitropolia Târgoviște, Mănăstirea Căldărușani.

Elena Stan - Arad: „Constituția americană e veche de 200 de ani și rămâne aceeași, în timp ce țările Europei renunță la ale lor, cum au renunțat la frontiere, la credință, la rațiunea de patrie pentru bloc”. Aveți dreptate, de aceea am și reproduș semnalul dvs. de alarmă! Deși, la drept vorbind, actuala Constituție a României numai interesul național nu-l apără...

Rodica Panait - Timișoara: Este corectă sesizarea dvs. referitoare la cuvântările lui Carol al II-lea (publicate în volum, în iunie 1940): în toate folosea expresii ca: „Poporul Meu”, „Țara Mea”, „Armata Mea”, „Guvernul Meu”, „Șoselele Mele” etc. - vorbe de megaloman, fără acoperire faptică, menite să ia vâzul și să acopere sărăcia ideilor lui și neputința înfăptuirilor. Vă amintiți, a apărut în vreun text expresia „Lupeasca Mea”?

Titus Mihalache - Botoșani: Informația oferită de dvs. este interesantă, de aceea o publicăm: Autorul cărții „Speranțe în întuneric”, Valentin Saxone, evreu născut în București și emigrat în Israel, implicat în viața Comunității Evreiești (fiind vicepreședintele Sinagogii Mari), a făcut închisoare în timpul regimului comunist, aici cunoscând mulți legionari care au avut un comportament frumos față de el, printre cei cunoscuți la Jilava, în 1952, numărându-se și av. Alexandru Constant și dr. Șerban Milcoveanu, acesta din urmă oferindu-i recomandări medicale pentru a-i ușura suferința. Autorul cărții este contrariat că, deși dr. Milcoveanu contribuise în Crimeea la eliberarea a o mulțime de partizani capturați de Wehrmacht era învinuit (pe lângă apartenența sa la Mișcarea Legionară), că luase parte la războiul din 1941. Întrucât av. Al. Constant nu mai este în viață, este suficient un exemplar din carte - pe care-l vom oferi dr. Șerban Milcoveanu (care este senator legionar și colaborator al revistei noastre).

Emilian Ghika

ANUNȚ: Acțiunea de colectare a materialului necesar confecționării bustului din bronz al CĂPITANULUI (care trebuia să se încheie luna aceasta), s-a prelungit (până la strângerea necesarului). Până acum nu avem decât 65% din necesar.

Cei care doresc să facă donații de material (sau bănești) sunt rugați să se adreseze secretarului nostru de redacție, N. Badea, la adresa indicată pt. abonamente, sau să depună la Banca Română de Dezvoltare, în contul: RO85BRDE 4240014031830012.

În luna mai am primit de la dr. Alexandru Nițulescu (Germania) 5 milioane lei, de la VIOREL TĂNASE (Sibiu) 2 milioane lei și de la d-nul Const. Nica (București) 5 kg aramă.

MULȚUMIM TUTUROR CELOR CARE AU DONAT material sau bani!

Până în momentul de față S-AU REMARCAT în această acțiune:

Locul I: ALEXANDRU NIȚULESCU (Germania) și GRIGORE TĂRAȚĂ (Ceahlău) - câte 5 milioane lei

Locul II: VIOREL TĂNASE (Sibiu), fam. SPÂNACHI (Germania) și NELU RUSU (București) - câte 3 milioane lei

Locul III: BICI VASILE (București) și OCTAVIAN LIPAN (Suedia) - câte 2 000 000 lei

Locul IV: AUREL URSU PALADE (Germania) - 1.500.000 lei

Locul V: CAROL PAPANACE (București) și fam. BUKIU (USA) - câte 1 milion lei.

Redactor șef:
Colegiu redacție:
Secretar redacție:

Periodic editat de „ACȚIUNEA ROMÂNĂ” ISSN 1583-9311
Nicoleta Codrin
Emilian Ghika, Corneliu Mihai, Ștefan Buzescu, Cătălin Enescu
Nicolae Badea

Relații
cu publicul:

Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, București
(zona Cercului - inters. cu Ștefan cel Mare, colț cu str. V. Lascăr)
Vineri, între orele 15⁰⁰ - 19⁰⁰
Tel.: (021) 322 3832 sau 0745 074493
e-mail: actiunea-romana@actiunea-romana.com